

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 86

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 57

21 marca 2014

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 282/2014 z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie ustanowienia Trzeciego Programu działań Unii w dziedzinie zdrowia (2014–2020) oraz uchylające decyzję nr 1350/2007/WE ⁽¹⁾ 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 283/2014 z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie wytycznych dotyczących sieci transeuropejskich w dziedzinie infrastruktury telekomunikacyjnej, uchylające decyzję nr 1336/97/WE ⁽¹⁾ 14

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 284/2014 z dnia 21 marca 2014 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi 27

Cena: 3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

DECYZJE

★ Decyzja Wykonawcza Rady 2014/151/WPZiB z dnia 21 marca 2014 r. w sprawie wykonania decyzji 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi	30
--	----

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 282/2014

z dnia 11 marca 2014 r.

w sprawie ustanowienia Trzeciego Programu działań Unii w dziedzinie zdrowia (2014–2020) oraz uchyłające decyzję nr 1350/2007/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 168 ust. 5,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 168 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przy określaniu i wdrażaniu wszystkich polityk i działań Unii należy zapewnić wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego. Unia ma uzupełniać i wspierać krajowe polityki zdrowotne, zachęcać do współpracy pomiędzy państwami członkowskimi i promować koordynację pomiędzy ich programami, przy zachowaniu pełnej odpowiedzialności państw członkowskich za określenie ich polityk zdrowotnych oraz organizację i świadczenie usług zdrowotnych i opieki medycznej.

- (2) Należy dokładać ciągłych starań, aby osiągnąć cele ustanowione w art. 168 TFUE. Promowanie dobrego zdrowia na poziomie Unii stanowi również nieodłączny element programu „Europa 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (strategia „Europa 2020”). Zapewnienie, aby ludzie dłużej byli zdrowi i aktywni oraz umożliwienie im aktywnego dbania o własne zdrowie przyniesie generalnie pozytywne skutki dla zdrowia, w tym zmniejszenie nierówności w zdrowiu, oraz korzystnie wpłynie na jakość życia, wydajność i konkurencyjność, zmniejszając jednocześnie obciążenia budżetów krajowych. Wsparcie i uznanie innowacji, które mają wpływ na zdrowie pomaga podjąć wyzwanie zapewnienia stabilności sektora zdrowia w kontekście zmian demograficznych, a działania dążące do zmniejszania nierówności w zdrowiu są istotne dla osiągnięcia „wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu”. W tym kontekście właściwe jest ustanowienie Trzeciego Programu działań Unii w dziedzinie zdrowia (2014–2020) („programu”).

- (3) Zgodnie z definicją Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) „zdrowie to całkowity dobrostan fizyczny, umysłowy i społeczny, a nie jedynie brak choroby lub schorzenia”. Kluczowe znaczenie dla poprawy zdrowia ludności Unii i zmniejszenia nierówności w zdrowiu ma to, aby nie skupiać się wyłącznie na zdrowiu fizycznym. Według WHO problemy ze zdrowiem psychicznym odpowiadają za niemal 40 % lat przeżytych w niepełnosprawności. Problemy ze zdrowiem psychicznym mają również szeroki zasięg, są długotrwałe i stanowią powód do dyskryminacji oraz przyczyniają się w znaczny sposób do występowania nierówności w zdrowiu. Ponadto kryzys gospodarczy wpływa na czynniki warunkujące zdrowie psychiczne, ponieważ słabną czynniki ochronne, a nasilają się czynniki ryzyka.

⁽¹⁾ Dz.U. C 143 z 22.5.2012, s. 102.

⁽²⁾ Dz.U. C 225 z 27.7.2012, s. 223.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego 26 lutego 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 11 marca 2014 r.

- (4) Poprzednie wspólnotowe programy działań w dziedzinie zdrowia publicznego (2003–2008) oraz w dziedzinie zdrowia (2008–2013), przyjęte odpowiednio decyzją nr

1786/2002/WE⁽¹⁾ i decyzją nr 1350/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾ („poprzednie programy w dziedzinie zdrowia”), zostały pozytywnie ocenione, ponieważ dostarczyły wielu istotnych zmian i usprawnień. Nowy program powinien opierać się na osiągnięciach poprzednich programów w dziedzinie zdrowia. Powinien także uwzględniać zalecenia zewnętrznych audytów i ocen, w szczególności zalecenia Trybunału Obrachunkowego ze sprawozdania specjalnego nr 2/2009, zgodnie z którymi w odniesieniu do okresu programowania rozpoczynającego się po roku 2013 Parlament Europejski, Rada i Komisja powinny ponownie rozważyć zakres działań Unii w dziedzinie zdrowia publicznego oraz podejście dotyczące unijnego finansowania tego obszaru. Należy tego dokonać uwzględniając dostępne środki budżetowe oraz istnienie innych form współpracy jako środka ułatwiającego współpracę i wymianę informacji pomiędzy zainteresowanymi stronami w całej Europie.

- (5) Zgodnie z celami strategii „Europa 2020” program powinien skoncentrować się na zestawie odpowiednio określonych celów i działań o wyraźnej, potwierdzonej unijnej wartości dodanej, a także udzielać wsparcia mniejszej liczbie działań w obszarach priorytetowych. Zgodnie z zasadą pomocniczości szczególną uwagę należy zwrócić na obszary wyraźnie dotyczące kwestii transgranicznych bądź rynku wewnętrznego lub w których ze współpracy na szczeblu unijnym wynika znaczące zwiększenie korzyści oraz efektów.
- (6) Program powinien być środkiem promocji działań w obszarach, w których istnieje unijna wartość dodana, którą można wykazać na podstawie: wymiany dobrych praktyk pomiędzy państwami członkowskimi; wspierania sieci służących dzieleniu się wiedzą lub wzajemnemu uczeniu się; przeciwdziałania zagrożeniom transgranicznym w celu ograniczenia ryzyk i łagodzenia ich następstw; podjęcia pewnych kwestii związanych z rynkiem wewnętrznym, tam gdzie Unia posiada istotne uprawnienie do zapewnienia wysokiej jakości rozwiązań we wszystkich państwach członkowskich; uwalniania potencjału innowacyjnego w dziedzinie zdrowia; działań, które mogą doprowadzić do utworzenia systemu w zakresie analizy porównawczej, aby umożliwić podejmowanie świadomych decyzji na szczeblu unijnym; poprawy efektywności dzięki zapobieganiu marnotrawstwu środków wskutek powielania prac oraz optymalizacji wykorzystania środków finansowych.
- (7) Wdrażanie programu powinno odbywać się z poszanowaniem odpowiedzialności państw członkowskich w zakresie określania ich polityki zdrowotnej, jak również organizacji i świadczenia usług zdrowotnych i opieki medycznej.
- (8) W sprawozdaniu WHO o stanie zdrowia w Europie z 2009 r. zidentyfikowano obszary, w których należy

zwiększyć inwestycje na rzecz zdrowia publicznego i systemów opieki zdrowotnej. W tym kontekście zachęca się państwa członkowskie, aby w swoich programach krajowych uznały poprawę stanu zdrowia za priorytet, a także korzystały z lepszej wiedzy na temat możliwości unijnego finansowania na rzecz zdrowia. Program powinien zatem ułatwiać wykorzystanie jego rezultatów w krajowych politykach zdrowotnych.

- (9) Innowacje w obszarze zdrowia należy rozumieć jako strategię na rzecz zdrowia publicznego, która nie ogranicza się do postępu technologicznego w zakresie produktów i usług. Wspieranie innowacji w dziedzinach interwencji w zakresie zdrowia publicznego, strategii profilaktyki, zarządzania systemem opieki zdrowotnej, jak również w organizacji i świadczeniu usług zdrowotnych i opieki medycznej, w tym interwencji w zakresie promocji zdrowia oraz profilaktyki chorób, może doprowadzić do poprawy wyników w dziedzinie zdrowia publicznego, podnieść jakość opieki świadczonej pacjentom, oraz odpowiedzieć na niezaspokojone potrzeby; może także wspierać konkurencyjność zainteresowanych stron oraz zrationalizować koszty i poprawić stabilność usług zdrowotnych i opieki medycznej. Program powinien zatem ułatwiać dobrowolne wdrażanie innowacji w obszarze opieki zdrowotnej, z uwzględnieniem wspólnych wartości i zasad systemów opieki zdrowotnej Unii Europejskiej zawartych w konkluzjach Rady z dnia 2 czerwca 2006 r.⁽³⁾
- (10) Program ten, zwłaszcza w obliczu kryzysu gospodarczego, powinien przyczynić się do podjęcia kwestii nierówności w zdrowiu oraz do promocji równości i solidarności poprzez działania w ramach poszczególnych celów, jak również poprzez zachęcanie do wymiany dobrych praktyk i ułatwianie jej.
- (11) Zgodnie z art. 8 i 10 TFUE Unia ma wspierać równość kobiet i mężczyzn oraz zwalczać dyskryminację. W związku z tym wszystkie działania podejmowane w ramach programu powinny być ukierunkowane na uwzględnianie celów związanych z równością płci i niedyskryminacją.
- (12) Pacjenci muszą mieć możliwość, między innymi dzięki poprawie swoich kompetencji zdrowotnych, aktywniejszego kierowania swoim zdrowiem i świadczoną na ich rzecz opieką zdrowotną, aby zapobiegać złemu stanowi zdrowia oraz dokonywać świadomych wyborów. Należy poprawiać przejrzystość systemów oraz działań opieki zdrowotnej, oraz dostępność wiarygodnych, niezależnych i przyjaznych pacjentom informacji. Placówki opieki zdrowotnej powinny wykorzystać opinie i informacje otrzymywane od pacjentów. Wsparcie dla państw członkowskich, organizacji zrzeszających pacjentów oraz zainteresowanych stron ma zasadnicze znaczenie i powinno być skoordynowane na poziomie Unii w celu zapewnienia pacjentom skutecznej pomocy i możliwości korzystania z transgranicznej opieki zdrowotnej, zwłaszcza w odniesieniu do pacjentów cierpiących na choroby rzadkie.

⁽¹⁾ Decyzja 1786/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. przyjmująca program działań wspólnotowych w dziedzinie zdrowia publicznego (2003-2008) (Dz.U. L 271 z 9.10.2002, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja nr 1350/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. ustanawiająca drugi wspólnotowy program działań w dziedzinie zdrowia na lata 2008-2013 (Dz.U. L 301 z 20.11.2007, s. 3).

⁽³⁾ Konkluzje Rady w sprawie wspólnych wartości i zasad systemów opieki zdrowotnej Unii Europejskiej (Dz.U. C 146 z 22.6.2006, s.1).

- (13) Kluczowe znaczenie dla efektywności systemów opieki zdrowotnej i dla bezpieczeństwa pacjentów ma zmniejszenie obciążeń związanych z zakażeniami wywołanymi lekoopornymi drobnoustrojami i zakażeniami związanymi z opieką zdrowotną oraz zapewnienie dostępności skutecznych środków przeciwdrobnoustrojowych. Program powinien wspierać trwałe wysiłki na rzecz poprawy metod analitycznych służących wykrywaniu i zapobieganiu oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe oraz poprawić tworzenie sieci między wszystkimi zainteresowanymi podmiotami opieki zdrowotnej, z uwzględnieniem sektora weterynaryjnego, w zakresie zwalczania oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe.
- (14) Wobec starzejącego się społeczeństwa właściwie ukierunkowane inwestycje na rzecz promowania zdrowia i profilaktyki chorób mogą doprowadzić do zwiększenia liczby „lat zdrowego życia” i umożliwić tym samym, by w miarę starzenia się osoby starsze cieszyły się zdrowym i aktywnym życiem w miarę starzenia się. Choroby przewlekłe są przyczyną ponad 80 % przypadków przedwczesnych zgonów w Unii. Program powinien identyfikować, upowszechniać i promować wdrażanie opartych na dowodach i dobrych praktykach, efektywnych kosztowo sposobów promowania zdrowia i profilaktyki chorób. Środki powinny być przeznaczone w szczególności na najważniejsze czynniki ryzyka, takie jak palenie tytoniu, zażywanie narkotyków, szkodliwe skutki spożywania alkoholu i nieprawidłowe nawyki żywieniowe, otyłość i brak aktywności fizycznej, jak również na HIV/AIDS, gruźlicę i wirusowe zapalenie wątroby. Skuteczna profilaktyka będzie się przyczyniać do zwiększenia finansowej stabilności systemów opieki zdrowotnej. Program – realizowany z poszanowaniem problematyki płci – powinien przyczyniać się do profilaktyki chorób we wszystkich jej aspektach (pierwszego, drugiego i trzeciego stopnia) oraz w całym cyklu życia obywateli Unii, do promowania zdrowia i rozwijania środowiska sprzyjającego zdrowemu stylowi życia, z uwzględnieniem podstawowych czynników o charakterze społecznym i środowiskowym, jak również wpływu pewnych rodzajów niepełnosprawności na zdrowie.
- (15) Aby ograniczyć do minimum skutki dla zdrowia publicznego wynikające z transgranicznych zagrożeń zdrowia, określone w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1082/2013/UE⁽¹⁾, które mogą obejmować zakres od masowych skażeń spowodowanych incydentami chemicznymi aż do pandemii, takich jak te wywołane ostatnio przez bakterie *E. coli*, szczep grypy H1N1 lub SARS (zespół ostrej ciężkiej niewydolności oddechowej) lub zdrowotnych skutków rosnących przepływów ludności, program powinien przyczynić się do tworzenia i utrzymywania solidnych mechanizmów i narzędzi do celów wykrywania, oceny i opanowywania poważnych transgranicznych zagrożeń zdrowotnych. Biorąc pod uwagę te zagrożenia program powinien wspierać skoordynowane środki publiczne przeznaczone na zdrowie na szczeblu Unii, aby odnieść się do różnych aspektów transgranicznych zagrożeń zdrowia, bazując na planowaniu gotowości i reagowania, rzetelnej i wiarygodnej ocenie ryzyka, a także solidnym schemacie zarządzania ryzykiem i sytuacjami kryzysowymi. W tym kontekście istotne jest, aby program wykorzystał komplementarność z programem prac Europejskiego Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób, ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 851/2004⁽²⁾ w walce z chorobami zakaźnymi, a także korzystał z działań wspieranych w ramach unijnych programów na rzecz badań i innowacji. Należy podjąć szczególne wysiłki w celu zapewnienia spójności i synergii pomiędzy programem a działaniami w dziedzinie ochrony zdrowia na świecie, prowadzonymi w ramach innych programów i instrumentów unijnych, głównie w odniesieniu do grypy, HIV/AIDS, gruźlicy i innych transgranicznych zagrożeń zdrowia w państwach trzecich.
- (16) Działania prowadzone w ramach programu powinny także być w stanie obejmować transgraniczne zagrożenia zdrowia spowodowane incydentami biologicznymi i chemicznymi, a także zmianą środowiska i klimatu. Jak określono w komunikacie Komisji „Budżet z perspektywy „Europy 2020””, Komisja zobowiązała się do uwzględniania zmian klimatu w ogólnych unijnych programach wydatkowania, jak również do skierowania co najmniej 20 % budżetu Unii na cele związane z klimatem. Wydatkowanie przy realizacji programu w ramach celu szczegółowego związanego z poważnymi transgranicznymi zagrożeniami zdrowotnymi powinno przyczynić się w sposób ogólny do osiągnięcia tego celu poprzez przeciwdziałanie zagrożeniom zdrowia powiązanym ze zmianą klimatu. Komisja powinna informować o wydatkach związanych ze zmianą klimatu poniesionych w ramach programu.
- (17) Zgodnie z art. 114 TFUE w prawodawstwie przyjmowanym przez Unię wysoki poziom ochrony zdrowia należy zapewnić w odniesieniu do ustanowienia i funkcjonowania rynku wewnętrznego. Zgodnie z powyższym celem przy realizacji programu należy dołożyć szczególnych starań w zakresie wspierania działań wymaganych w ramach celów prawodawstwa Unii, lub przyczyniających się do ich realizacji, w dziedzinie chorób zakaźnych i innych zagrożeń zdrowia, ludzkich tkanek i komórek, krwi, narządów ludzkich, wyrobów medycznych, produktów leczniczych, praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej oraz reklamy wyrobów tytoniowych i tytoniu.
- (18) Program powinien przyczyniać się do podejmowania decyzji opartych na dowodach poprzez wspieranie systemu informacji i wiedzy na temat zdrowia, z uwzględnieniem odpowiednich działań prowadzonych przez organizacje międzynarodowe, takie jak WHO i Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD). System ten powinien obejmować między innymi wykorzystanie istniejących instrumentów oraz – w odpowiednich przypadkach – dalszy rozwój znormalizowanych

⁽¹⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1082/2013/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie poważnych transgranicznych zagrożeń zdrowia oraz uchylająca decyzję nr 2119/98/WE (Dz.U. L 293 z 5.11.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 851/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiające Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (Dz.U. L 142 z 30.4.2004, s. 1).

informacji na temat zdrowia oraz narzędzi monitorowania zdrowia, zbieranie i analizowanie danych dotyczących zdrowia, wspieranie komitetów naukowych ustanowionych zgodnie z decyzją Komisji 2008/721/WE⁽¹⁾ oraz szeroko zakrojone upowszechnianie wyników programu.

- (19) Polityka Unii w dziedzinie zdrowia ma na celu uzupełnienie i wsparcie krajowych polityk w dziedzinie zdrowia, zachęcanie do współpracy między państwami członkowskimi i promowanie koordynacji między ich programami. Wymiana dobrych praktyk jest jednym z głównych instrumentów tej polityki. Wymiana ta powinna dać organom krajowym możliwość skorzystania ze skutecznych rozwiązań wypracowanych w innych państwach członkowskich, ograniczenia powielania się działań i efektywniejszego wykorzystania środków pieniężnych poprzez promowanie innowacyjnych rozwiązań w dziedzinie zdrowia. Dlatego program powinien koncentrować się przede wszystkim na współpracy z organami właściwymi do spraw zdrowia w państwach członkowskich oraz na stwarzaniu zachęt do szerszego uczestnictwa wszystkich państw członkowskich, zgodnie z zaleceniami zawartymi w ocenach poprzednich programów w dziedzinie zdrowia. W szczególności należy aktywnie zachęcać państwa członkowskie, których dochód narodowy brutto (DNB) na mieszkańca jest niższy niż 90 % średniej unijnej, do uczestnictwa w działaniach współfinansowanych przez organy właściwe do spraw zdrowia w państwach członkowskich lub podmioty upoważnione przez te właściwe organy. Działania takie należy uznawać za wyjątkowo użyteczne, a w szczególności powinny one służyć osiągnięciu celu polegającego na szerszym i ułatwionym udziale państw członkowskich, których DNB na mieszkańca jest niższy niż 90 % średniej unijnej. Należy także rozważyć dodatkowe i odpowiednie wsparcie niefinansowe na rzecz udziału tych państw członkowskich w tego typu działaniach, polegające na przykład na przygotowywaniu wniosków, transferze wiedzy i wdrażaniu wiedzy fachowej.
- (20) Podmioty pozarządowe i strony zainteresowane polityką w dziedzinie zdrowia, w szczególności organizacje zrzeszające pacjentów i stowarzyszenia pracowników służby zdrowia, odgrywają istotną rolę w udzielaniu Komisji informacji i rad, które są niezbędne do realizacji programu. Możliwe, że przy realizacji tych działań będą one wymagać wsparcia finansowego ze strony programu, które umożliwi im funkcjonowanie. Z tej właśnie przyczyny program powinien być dostępny dla działających w obszarze zdrowia publicznego organizacji pozarządowych i organizacji zrzeszających pacjentów, które odgrywają skuteczną rolę w procesach dialogu ze społeczeństwem obywatelskim na szczeblu Unii, takich jak uczestnictwo w grupach konsultacyjnych, i przyczyniają się w ten sposób do realizacji celów szczegółowych programu.
- (21) Program powinien wspierać synergię i jednocześnie zapobiegać powielaniu prac prowadzonych już w ramach powiązanych unijnych programów i działań; wsparcie to powinno polegać – w odpowiednich przypadkach –

na wdrażaniu w sektorze ochrony zdrowia innowacyjnych odkryć wynikających z prac badawczych. Należy właściwie wykorzystywać, w zakresie ich odnośnych działań, unijne fundusze i programy, w szczególności program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (Horyzont 2020), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1291/2013⁽²⁾ oraz jego wyniki, fundusze strukturalne, program na rzecz zatrudnienia i innowacji społecznych, ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1296/2013⁽³⁾, Fundusz Solidarności Unii Europejskiej, ustanowiony rozporządzeniem Rady (WE) nr 2012/2002⁽⁴⁾,

unijną strategię ochrony zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy (2007–2012), Program na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (COSME), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1287/2013⁽⁵⁾, program działań na rzecz środowiska i klimatu (LIFE), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1293/2013⁽⁶⁾, program konsumencki, program Sprawiedliwość, ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1382/2013⁽⁷⁾, wspólny program „Nowoczesne technologie w służbie osobom starszym, program na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu („Erasmus+”), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013⁽⁸⁾, europejski program statystyczny, ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 99/2013⁽⁹⁾ oraz Europejskie partnerstwo na rzecz innowacji sprzyjającej aktywnemu starzeniu się w dobrym zdrowiu.

- (22) Zgodnie z art. 168 ust. 3 TFUE Unia i państwa członkowskie mają sprzyjać współpracy z państwami trzecimi

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2008/721/WE z dnia 5 sierpnia 2008 r. w sprawie utworzenia struktury doradczej komitetów naukowych i ekspertów w dziedzinie bezpieczeństwa konsumentów, zdrowia publicznego i środowiska oraz uchylająca decyzję 2004/210/WE (Dz.U. L 241 z 10.9.2008, s. 21).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1291/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające „Horyzont 2020” – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) oraz uchylające decyzję nr 1982/2006/WE (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 104).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1296/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie programu Unii Europejskiej na rzecz zatrudnienia i innowacji społecznych („EaSI”) i zmieniające decyzję nr 283/2010/UE ustanawiającą Europejski instrument mikrofinansowy na rzecz zatrudnienia i włączenia społecznego Progress (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 238).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2012/2002 z dnia 11 listopada 2002 r. ustanawiające Fundusz Solidarności Unii Europejskiej (Dz.U. L 311 z 14.11.2002, s. 3).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1287/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające program na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (COSME) (2014–2020) i uchylające decyzję nr 1639/2006/WE (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 33).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1293/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie ustanowienia programu działań na rzecz środowiska i klimatu (LIFE) i uchylające rozporządzenie (WE) nr 614/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 185).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1382/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające program „Sprawiedliwość” na lata 2014–2020 (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 73).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające „Erasmus+”: unijny program na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu oraz uchylające decyzje nr 1719/2006/WE, 1720/2006/WE i 1298/2008/WE (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 50).

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 99/2013 z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie Europejskiego programu statystycznego 2013–2017 (Dz.U. L 39 z 9.2.2013, s. 12).

i właściwymi organizacjami międzynarodowymi w dziedzinie zdrowia publicznego. Uczestnictwo w programie powinno być zatem otwarte dla państw trzecich, w szczególności państw przystępujących, państw kandydujących lub potencjalnych państw kandydujących korzystających ze strategii przedakcesyjnej, państw Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA)/Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG), państw sąsiedzkich i państw objętych europejską polityką sąsiedztwa, a także dla innych państw zgodnie z warunkami określonymi w jakiegokolwiek stosownej umowie dwu- lub wielostronnej.

- (23) Aby wspomagać osiągnięcie celów programu, powinno się ułatwić utrzymywanie właściwych stosunków z państwami trzecimi nieuczestniczącymi w programie, z uwzględnieniem wszelkich stosownych umów zawieranych między tymi państwami a Unią. Może to obejmować organizowanie przez Unię wydarzeń dotyczących zdrowia lub podejmowanie działań przez państwa trzecie w uzupełnieniu działań finansowanych przez program w obszarach wspólnego zainteresowania, jednak państwa te nie powinny korzystać z wkładu finansowego w ramach programu.
- (24) Aby maksymalnie zwiększyć skuteczność i efektywność działań na szczeblu unijnym i międzynarodowym oraz z myślą o realizacji programu, należy rozwijać współpracę z odpowiednimi organizacjami międzynarodowymi, takimi jak Organizacja Narodów Zjednoczonych i jej wyspecjalizowane agencje, w szczególności WHO, jak również z Radą Europy i OECD.
- (25) Program powinien być realizowany przez okres siedmiu lat w celu dostosowania czasu jego trwania do czasu trwania wieloletnich ram finansowych zgodnie z rozporządzeniem Rady(UE, Euratom) 1311/2013 ⁽¹⁾. W niniejszym rozporządzeniu ustala się pulę środków finansowych na cały okres trwania programu, która ma stanowić główną kwotę odniesienia dla Parlamentu Europejskiego i Rady podczas rocznej procedury budżetowej w rozumieniu pkt 17 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽²⁾.
- (26) Zgodnie z art. 54 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾ niniejsze rozporządzenie stanowi podstawę prawną działania i realizacji programu.
- (27) Aby zapewnić ciągłość udzielanego w ramach programu wsparcia finansowego na rzecz funkcjonowania organów,

Komisja powinna mieć możliwość, w rocznym programie prac na rok 2014 uznawania kosztów bezpośrednio związanych z realizacją wspieranych działań za kwalifikujące się do finansowania, nawet jeżeli zostały poniesione przez beneficjenta przed złożeniem wniosku o finansowanie.

- (28) Mając na względzie zapewnienie jednolitych warunków wdrażania niniejszego rozporządzenia za pomocą rocznych programów prac, należy przyznać Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽⁴⁾.
- (29) Program powinien być realizowany zgodnie z zasadą przejrzystości. Środki budżetowe należy rozdzielać między poszczególne cele programu w wyważony sposób przez cały czas trwania programu, z uwzględnieniem zalet promocji zdrowia. Należy wybierać i finansować odpowiednie działania ujęte w celach szczegółowych programu i posiadające wyraźną wartość dodaną dla Unii. Roczne programy prac powinny określać w szczególności zasadnicze kryteria wyboru mające zastosowanie do potencjalnych beneficjentów zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 966/2012, tak aby zapewnić potencjalnym beneficjentom zdolność finansową i operacyjną do podjęcia działań finansowanych w ramach programu oraz, w stosownych przypadkach, przedstawienia dowodów niezbędnych do wykazania ich niezależności.
- (30) Znaczenie i oddziaływanie programu należy regularnie monitorować i poddawać ocenie. Przy ocenie programu należy uwzględnić fakt, że osiągnięcie celów programu może wymagać czasu dłuższego niż okres jego trwania. W połowie okresu trwania programu, lecz nie później niż do dnia 30 czerwca 2017 r., należy sporządzić sprawozdanie z oceny śródkresowej, aby ocenić stan realizacji priorytetów tematycznych programu.
- (31) Aby umożliwić pełne wykorzystanie przez program ustaleń zawartych w sprawozdaniu z oceny śródkresowej na temat jego realizacji i umożliwić ewentualne dostosowania niezbędne do osiągnięcia jego celów, zgodnie z art. 290 TFUE należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów w celu usunięcia wszelkich priorytetów tematycznych określonych w niniejszym rozporządzeniu lub włączyć do niego nowych priorytetów. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014-2020 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884).

⁽²⁾ Dz.U. C 373, 20.12.2013, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (32) Istotna jest współpraca organów krajowych w celu dzielenia się informacjami z ewentualnymi wnioskodawcami, umożliwiającą równy udział w programie, a także dzielenie się wiedzą wytworzoną w ramach programu z różnymi krajowymi zainteresowanymi podmiotami sektora opieki zdrowotnej. W celu wspierania tych działań państwa członkowskie powinny wyznaczyć Krajowe Punkty Kontaktowe.
- (33) Stosując rozporządzenie, Komisja powinna konsultować się z właściwymi ekspertami, w tym z krajowymi punktami kontaktowymi.
- (34) Należy chronić interesy finansowe Unii z zastosowaniem proporcjonalnych środków w całym cyklu wydatkowania, w tym poprzez zapobieganie nieprawidłowościom, ich wykrywanie i prowadzenie w ich sprawie dochodzeń poprzez odzyskiwanie środków utraconych, nienależnie wypłaconych lub niewłaściwie wykorzystanych oraz, w stosownych przypadkach, nakładanie kar.
- (35) Należy zapewnić fazę przejściową pomiędzy poprzednim a obecnym programem, który go zastępuje, w szczególności w odniesieniu do kontynuacji wieloletnich uzgodnień dotyczących zarządzania poprzednim programem, takich jak finansowanie pomocy technicznej i administracyjnej. Począwszy od dnia 1 stycznia 2021 r. środki przyznane na pomoc techniczną i administracyjną powinny obejmować, jeżeli będzie to niezbędne, wydatki związane z zarządzaniem działaniami nieukończonymi do końca 2020 r.
- (36) Ponieważ cele ogólne niniejszego rozporządzenia, a mianowicie uzupełnianie polityk państw członkowskich w dziedzinie poprawy zdrowia ludności w Unii i zmniejszenia nierówności w zdrowiu poprzez promowanie zdrowia, zachęcanie do innowacji w dziedzinie zdrowia, poprawę stabilności systemów opieki zdrowotnej oraz ochronę obywateli Unii przed poważnymi transgranicznymi zagrożeniami zdrowia, a także wspieranie tych polityk i przydawanie im wartości dodanej, nie mogą zostać w wystarczający sposób osiągnięte przez państwa członkowskie, natomiast mogą – ze względu na skalę i skutki działania niniejszego rozporządzenia – zostać lepiej osiągnięte na szczeblu Unii, może ona przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości ustanowioną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (37) Niniejsze rozporządzenie zastępuje decyzję nr 1350/2007/WE. Decyzja ta powinna zatem zostać uchylona.
- (38) Należy zapewnić sprawne i łagodne przejście z poprzedniego programu w dziedzinie zdrowia (2008-2013) do programu oraz dostosować okres trwania programu do rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1311/2013. Program powinien zatem obowiązywać od dnia 1 stycznia 2014 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Ustanowienie programu

Niniejsze rozporządzenie ustanawia trzeci wieloletni program działań Unii w dziedzinie zdrowia na okres od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2020 („program”).

Artykuł 2

Cele ogólne

Cele ogólne programu to uzupełnianie, wspieranie i przydawanie wartości dodanej politykom państw członkowskich, aby poprawić zdrowie obywateli Unii i zmniejszyć nierówności w zdrowiu poprzez promowanie zdrowia, zachęcanie do innowacji w dziedzinie zdrowia, zwiększanie stabilności systemów zdrowotnych oraz ochronę obywateli Unii przed poważnymi transgranicznymi zagrożeniami zdrowotnym.

ROZDZIAŁ II

CELE I DZIAŁANIA

Artykuł 3

Cele szczegółowe i wskaźniki

Cele ogólne, o których mowa w art. 2, realizuje się za pośrednictwem następujących celów szczegółowych:

- (1) Aby promować zdrowie, zapobiegać chorobom i wspierać środowiska sprzyjające prowadzeniu zdrowego stylu życia: określanie, upowszechnianie i promowanie wdrażania opartych na dowodach i dobrych praktykach w celu efektywnej kosztowo promocji zdrowia i zapobieganiu chorobom poprzez podjęcie w szczególności kwestii kluczowych czynników ryzyka związanych ze stylem życia, ze zwróceniem uwagi na unijną wartość dodaną.

Miarą realizacji tego celu jest w szczególności, wzrost liczby państw członkowskich zaangażowanych w promocję zdrowia i zapobieganie chorobom, wykorzystujących środki i działania oparte na dowodach i dobrych praktykach, podejmowanych na odpowiednim szczeblu w państwach członkowskich.

- (2) Aby chronić obywateli Unii przed poważnymi transgranicznymi zagrożeniami zdrowotnymi: określenie i rozwijanie spójnego podejścia i promowanie jego wdrażania w celu osiągnięcia lepszej gotowości i koordynacji w sytuacjach kryzysowych dotyczących zdrowia.

Miarą realizacji tego celu jest w szczególności wzrost liczby państw członkowskich uwzględniających spójne podejście w projektach swoich planów gotowości.

(3) Aby wspierać budowanie potencjału w dziedzinie zdrowia publicznego oraz wspierać innowacyjne, wydajne i stabilne systemy zdrowotne: określenie i rozwijanie na szczeblu Unii narzędzi i mechanizmów w celu rozwiązania problemu niedoboru zasobów, zarówno ludzkich, jak i finansowych, oraz ułatwienie dobrowolnego wdrażania innowacji w dziedzinie zdrowia publicznego oraz strategii dotyczących profilaktyki.

Miarą realizacji tego celu jest w szczególności wzrost liczby udzielonych porad oraz liczba państw członkowskich korzystających z tak określonych narzędzi i mechanizmów w celu przyczyniania się do skutecznych rezultatów w ich systemach opieki zdrowotnej.

(4) Aby ułatwić obywatelom Unii dostęp do lepszej i bezpieczniejszej opieki zdrowotnej: zwiększenie dostępu do specjalistycznej wiedzy medycznej i informacji dotyczących konkretnych chorób, ponad granicami państw, ułatwienie stosowania wyników badań naukowych oraz opracowanie narzędzi w zakresie poprawy jakości opieki zdrowotnej i bezpieczeństwa pacjentów poprzez między innymi działania przyczyniające się do poprawy kompetencji zdrowotnych.

Miarą realizacji tego celu jest w szczególności wzrost liczby europejskich sieci referencyjnych ustanowionych na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/24/UE⁽¹⁾ („europejskie sieci referencyjne”); zwiększenia liczby świadczeniodawców i centrów wiedzy dołączających do europejskich sieci referencyjnych; a także wzrost liczby państw członkowskich korzystających z wypracowanych narzędzi.

Artykuł 4

Działania kwalifikowalne

Cele szczegółowe programu osiąmane są poprzez działania zgodne z priorytetami tematycznymi wymienionymi w załączniku I oraz wdrażane w ramach rocznych programów prac, o których mowa w art. 11.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY FINANSOWE

Artykuł 5

Finansowanie

Pula środków finansowych na realizację programu w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. wynosi 449 394 000 EUR według cen bieżących.

Roczne środki zatwierdzane są przez Parlament Europejski i Radę w granicach wieloletnich ram finansowych.

Artykuł 6

Uczestnictwo państw trzecich

Uczestnictwo w programie jest otwarte, na zasadzie ponoszenia kosztów, dla państw trzecich, w szczególności:

- a) państw przystępujących, państw kandydujących lub potencjalnych państw kandydujących korzystających ze strategii przedakcesyjnej, zgodnie z zasadami ogólnymi oraz ogólnymi warunkami ich uczestnictwa w programach unijnych ustanowionymi w stosownych porozumieniach ramowych, decyzjach rady stowarzyszenia lub podobnych porozumieniach;
- b) państw EFTA/EOG zgodnie z warunkami ustalonymi w porozumieniu EOG;
- c) państw sąsiedzkich i państw objętych europejską polityką sąsiedztwa, zgodnie z warunkami określonymi w odpowiednich dwustronnych lub wielostronnych umowach;
- d) innych państw zgodnie z warunkami określonymi w stosownej umowie dwu- lub wielostronnej.

Artykuł 7

Rodzaje interwencji

1. Zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 966/2012 wkład finansowy Unii ma formę dotacji, zamówień publicznych, lub jakiegokolwiek innej interwencji niezbędnej do osiągnięcia celów programu.
2. Dotacje mogą być przyznane na finansowanie:
 - a) działań o wyraźnej unijnej wartości dodanej, współfinansowanych przez właściwe organy odpowiedzialne za zdrowie w państwach członkowskich lub państwach trzecich uczestniczących w programie na mocy art. 6, lub przez podmioty sektora publicznego i organizacje pozarządowe, o których mowa w art. 8 ust. 1, działające samodzielnie lub w ramach sieci, upoważnione przez wspomniane właściwe organy;
 - b) działań o wyraźnej unijnej wartości dodanej, o ile jest to przewidziane i należyte uzasadnione w rocznych programach prac, współfinansowanych przez inne organy publiczne, organizacje pozarządowe lub podmioty prywatne, zgodnie z art. 8 ust. 1, w tym międzynarodowe organizacje prowadzące działalność w dziedzinie zdrowia; w odniesieniu do tych ostatnich – w stosownych przypadkach – nie jest wymagane wcześniejsze zaproszenie do składania wniosków;
 - c) funkcjonowania organizacji pozarządowych, zgodnie z art. 8 ust. 2, w przypadku gdy wsparcie finansowe jest niezbędne do osiągnięcia co najmniej jednego z celów szczegółowych programu.

3. Dotacje wypłacane przez Unię nie przekraczają 60 % kosztów kwalifikowalnych działania zmierzającego do osiągnięcia celu programu lub funkcjonowania organizacji pozarządowej. W przypadkach wyjątkowej użyteczności wkład Unii może wynieść do 80 % kosztów kwalifikowalnych.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/24/UE z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej (Dz.U. L 88 z 4.4.2011, s. 45).

Dla działań określonych w ust. 2 lit. a) wyjątkową użyteczność osiąga się m.in., gdy:

- a) co najmniej 30 % budżetu proponowanego działania jest przeznaczone dla państw członkowskich o dochodzie narodowym brutto na jednego mieszkańca niższym niż 90 % średniej wartości w Unii; oraz
- b) w działaniu uczestniczą organy i podmioty z co najmniej 14 uczestniczących państw członkowskich, z których co najmniej cztery są państwami o dochodzie narodowym brutto na jednego mieszkańca niższym niż 90 % średniej wartości w Unii.

4. W drodze odstępstwa od art. 130 ust. 2 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 i w należycie uzasadnionych przypadkach Komisja może, w rocznym programie prac na rok 2014 uznać koszty bezpośrednio związane z realizacją wspieranych działań za kwalifikujące się do finansowania od dnia 1 stycznia 2014 r., nawet jeżeli zostały poniesione przez beneficjenta przed złożeniem wniosku o dotację.

Artykuł 8

Beneficjenci kwalifikujący się do otrzymania dotacji

1. Dotacje na działania, o których mowa w art. 7 ust. 2 lit. a) i b), mogą zostać przyznane podmiotom ustanowionym na podstawie prawa, organom publicznym, podmiotom sektora publicznego, w szczególności instytucjom badawczym sektora ochrony zdrowia, uczelniom i podmiotom szkolnictwa wyższego.
2. Dotacje na funkcjonowanie organizacji, o których mowa w art. 7 ust. 2 lit. c), mogą zostać przyznane podmiotom, które łącznie spełniają następujące kryteria:
 - a) są pozarządowe, nie działają dla zysku, niezależne od przemysłu, oraz interesów handlowych, gospodarczych lub innych;
 - b) działają w obszarze zdrowia publicznego, odgrywają skuteczną rolę w procesach dialogu ze społeczeństwem obywatelskim na szczeblu Unii i realizują co najmniej jeden cel szczegółowy programu;
 - c) są aktywne na szczeblu Unii oraz w co najmniej połowie państw członkowskich, obejmując zrównoważonym zasięgiem geograficznym obszar Unii.

Artykuł 9

Pomoc administracyjna i techniczna

Z puli środków finansowych na realizację programu można również pokrywać wydatki na przygotowanie, monitorowanie, kontrolę, audyt i ocenę, bezpośrednio związane z zarządzaniem programem i osiągnięciem jego celów, zwłaszcza wydatki na badania, spotkania, działania informacyjne i komunikacyjne, w tym na instytucjonalną komunikację priorytetów politycznych Unii w zakresie w jakim są związane z celami ogólnymi

programu, wydatki związane z sieciami przeznaczonymi do wymiany informacji, a także wszelkie inne wydatki pomocy technicznej i administracyjnej ponoszone przez Komisję na zarządzanie programem.

ROZDZIAŁ IV

WDRAŻANIE

Artykuł 10

Metody wdrażania

Komisja jest odpowiedzialna za wdrażanie programu zgodnie ze sposobami zarządzania określonymi w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 966/2012.

Artykuł 11

Roczne programy prac

1. Komisja wdraża program poprzez ustanawianie rocznych programów prac zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 966/2012 i z kryteriami określonymi w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

2. Komisja przyjmuje, w drodze aktów wykonawczych, roczne programy prac, które określają w szczególności planowane działania, w tym orientacyjny przydział środków finansowych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

3. Podczas wdrażania programu Komisja, wraz z państwami członkowskimi, zapewnia zgodność ze wszystkimi stosownymi przepisami prawa dotyczącego ochrony danych osobowych oraz, w stosownych przypadkach, wprowadzenie mechanizmów zapewniających poufność i bezpieczeństwo takich danych.

Artykuł 12

Spójność i komplementarność z innymi politykami

Komisja we współpracy z państwami członkowskimi zapewnia ogólną spójność i komplementarność pomiędzy programem a innymi politykami, instrumentami i działaniami Unii, w tym prowadzonymi przez odpowiednie agencje unijne.

Artykuł 13

Monitorowanie, ocena i rozpowszechnianie wyników

1. Komisja, w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi, monitoruje realizację działań w ramach programu w kontekście jego celów i wskaźników, włącznie z dostępnymi informacjami na temat kwoty wydatków związanych z klimatem. Przedstawia ona komitetowi, o którym mowa w art. 17 ust. 1, sprawozdania w tym zakresie oraz informuje na bieżąco Parlament Europejski i Radę.

2. Na wniosek Komisji państwa członkowskie przedkładają jej dostępne informacje dotyczące realizacji i oddziaływania programu. Takie wnioski o informacje są proporcjonalne i nie nakładają na państwa członkowskie jakichkolwiek zbędnych dodatkowych obciążeń administracyjnych.

3. W połowie okresu trwania programu, lecz nie później niż dnia 30 czerwca 2017 r. Komisja sporządza i przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z oceny śródkresowej dotyczącej osiągnięcia celów wszystkich działań, stanu realizacji priorytetów tematycznych określonych w art. 4 i załączniku I oraz efektywności wykorzystania środków i unijnej wartości dodanej w celu podjęcia decyzji w sprawie przedłużenia, zmiany lub zawieszenia priorytetów tematycznych. Sprawozdanie z oceny śródkresowej odnosi się ponadto do uproszczenia, wewnętrznej i zewnętrznej spójności programu, dalszej adekwatności wszystkich celów, a także wpływu działań na osiągnięcie celów określonych w art. 168 TFUE. Uwzględni ona wyniki oceny dotyczącej długoterminowego wpływu poprzedniego programu.

W sprawozdaniu z oceny śródkresowej Komisja wskazuje w szczególności:

- a) czy co najmniej jeden spośród priorytetów tematycznych wymienionych w załączniku I nie może zostać zrealizowany i osiągnięty zgodnie z celami programu oraz w okresie trwania programu;
- b) czy w ramach oceny wskazano co najmniej jeden szczegółowy i znaczący priorytet tematyczny, który nie został wymieniony w załączniku I, a który okazał się niezbędny do osiągnięcia celów ogólnych i szczegółowych programu;
- c) uzasadnienie wniosków, o których mowa w lit. a) i b).

Długofalowe oddziaływanie oraz zrównoważony charakter skutków programu ocenia się, mając na względzie wniesienie wkładu w decyzję w sprawie ewentualnego przedłużenia, zmiany lub zawieszenia następnego programu.

4. Komisja przekazuje do wiadomości publicznej wyniki działań podjętych na mocy niniejszego rozporządzenia i zapewnia ich szerokie rozpowszechnianie, aby przyczyniać się do poprawy zdrowia w Unii.

Artykuł 14

Działania wynikające ze sprawozdania z oceny śródkresowej

1. Jeżeli w sprawozdaniu z oceny śródkresowej wskazano, że co najmniej jeden spośród priorytetów tematycznych nie może zostać wdrożony i osiągnięty zgodnie z celami programu w okresie jego trwania, Komisja jest uprawniona do przyjęcia, do dnia 31 sierpnia 2017 r., aktów delegowanych zgodnie z art. 18 w celu usunięcia odpowiedniego priorytetu tematycznego lub odpowiednich priorytetów tematycznych z załącznika I. W trakcie trwania programu może wejść w życie tylko jeden akt delegowany w sprawie usunięcia jednego lub więcej priorytetów tematycznych na mocy art. 18.

2. Jeżeli w sprawozdaniu z oceny śródkresowej wskazano co najmniej jeden szczegółowy i znaczący priorytet tematyczny,

który nie został wymieniony w załączniku I, a który okazał się niezbędny do osiągnięcia celów ogólnych i szczegółowych programu, Komisja jest uprawniona do przyjęcia, nie później niż do dnia 31 sierpnia 2017 r., aktów delegowanych zgodnie z art. 18, aby dodać priorytet tematyczny lub priorytety tematyczne do załącznika I. Priorytet tematyczny musi być możliwy do osiągnięcia w okresie trwania programu. W trakcie trwania programu może wejść w życie tylko jeden akt delegowany na mocy art. 18 w sprawie dodania jednego lub więcej priorytetów tematycznych.

3. Każde usunięcie lub dodanie priorytetów tematycznych jest zgodne z celami ogólnymi i z odpowiednimi celami szczegółowymi programu.

Artykuł 15

Krajowe Punkty Kontaktowe

Państwa członkowskie wyznaczają Krajowe Punkty Kontaktowe, które wspomagają Komisję w promowaniu programu oraz – w stosownych przypadkach – rozpowszechnianiu rezultatów programu i dostępnych informacji o wpływie wdrożenia programu, o których mowa w art. 13 ust. 2.

Artykuł 16

Ochrona interesów finansowych Unii

1. Komisja przyjmuje odpowiednie środki zapewniające w trakcie realizacji działań finansowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia ochronę interesów finansowych Unii poprzez zastosowanie środków zapobiegających nadużyciom finansowym, korupcji i innym bezprawnym działaniom, przez skuteczne kontrole oraz – w razie wykrycia nieprawidłowości – poprzez odstraszaające kary administracyjne i finansowe.

2. Komisja lub jej przedstawiciele oraz Trybunał Obrachunkowy mogą przeprowadzić audyt, na podstawie dokumentacji oraz kontroli na miejscu, wobec wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymują środki od Unii na mocy niniejszego rozporządzenia.

3. Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) może przeprowadzać dochodzenia, w tym kontrole i inspekcje na miejscu zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013⁽¹⁾ i w rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96⁽²⁾, w celu określenia, czy

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

zaszło nadużycie finansowe, korupcja lub jakiegokolwiek inne bezprawne działanie, które wywiera wpływ na interesy finansowe Unii w związku z umową o udzielenie dotacji, decyzją o udzieleniu dotacji lub zamówieniem finansowanym na mocy niniejszego rozporządzenia.

4. Bez uszczerbku dla ust. 1, 2 i 3, umowy o współpracy z państwami trzecimi i z organizacjami międzynarodowymi, zamówienia, umowy o udzielenie dotacji i decyzje o udzieleniu dotacji wynikające z wdrożenia niniejszego rozporządzenia zawierają postanowienia wyraźnie upoważniające Komisję, Trybunał Obrachunkowy i OLAF do prowadzenia takich audytów i dochodzeń, zgodnie z ich odpowiednimi kompetencjami.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY PROCEDURALNE

Artykuł 17

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i zastosowanie ma art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 18

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 14 ust. 1 i 2, powierza się Komisji na czas trwania programu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 14 ust. 1 i 2, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w okre-

ślonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 14 ust. 1 i 2 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 19

Przepisy przejściowe

1. Z puli środków finansowych przyznanych na wdrożenie programu można również pokrywać wydatki na pomoc techniczną i administracyjną, które są niezbędne do zapewnienia przejścia pomiędzy programem a środkami przyjętymi na mocy decyzji nr 1350/2007/WE.
2. W razie konieczności w budżecie po 2020 r. można ująć środki na pokrycie wydatków przewidzianych w art. 9 tak, aby umożliwić zarządzanie działaniami, które nie zostaną zakończone do dnia 31 grudnia 2020 r.

Artykuł 20

Uchylenie

Decyzja nr 1350/2007/WE traci moc z dniem 1 stycznia 2014 r.

Artykuł 21

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 marca 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

PRIORYTETY TEMATYCZNE

1. **Promocja zdrowia, profilaktyka chorób i tworzenie środowisk sprzyjających prowadzeniu zdrowego stylu życia, z uwzględnieniem zasady „zdrowie we wszystkich politykach”**
 - 1.1. Racjonalne pod względem kosztów środki promocji i profilaktyki zgodne w szczególności ze strategiami unijnymi w dziedzinie alkoholu i żywienia oraz obejmujące działania w zakresie wspierania wymiany opartych na dowodach i dobrych praktyk w odniesieniu do czynników ryzyka, takich jak palenie tytoniu i bierne palenie, szkodliwe skutki spożywania alkoholu, nieprawidłowe nawyki żywieniowe i brak aktywności fizycznej, z uwzględnieniem związanych ze zdrowiem publicznym aspektów podstawowych czynników, takich jak czynniki o charakterze społecznym i środowiskowym, ze zwróceniem uwagi na unijną wartość dodaną.
 - 1.2. Środki uzupełniające działania państw członkowskich w celu zmniejszenia szkodliwych dla zdrowia skutków zażywania narkotyków, łącznie z informacją i profilaktyką.
 - 1.3. Wspieranie skutecznego reagowania na choroby zakaźne, takie jak HIV/AIDS, gruźlica i wirusowe zapalenie wątroby, poprzez określenie, rozpowszechnianie i promowanie wdrażania efektywnych kosztowo dobrych praktyk w zakresie profilaktyki, rozpoznawania, leczenia i opieki, które byłyby racjonalne pod względem kosztów.
 - 1.4. Wsparcie współpracy i tworzenia sieci w Unii w odniesieniu do profilaktyki oraz poprawy reagowania na choroby przewlekłe, w tym raka, choroby związane z wiekiem oraz choroby neurodegeneracyjne, poprzez wzajemne udostępnianie wiedzy i dobrych praktyk oraz opracowywanie wspólnych działań w zakresie profilaktyki, wczesnego wykrywania choroby i postępowania z nią (w tym kompetencji zdrowotnych i samodzielnego postępowania z chorobą). Kontynuacja podjętych już prac w dziedzinie raka, w tym odpowiednie działania zaproponowane przez Europejskie Partnerstwo na rzecz Walki z Rakiem.
 - 1.5. Działania wymagane w ramach prawodawstwa Unii lub przyczyniające się do jego wdrażania w dziedzinie wyrobów tytoniowych, reklamy i sprzedaży. Tego rodzaju przedsięwzięcie może obejmować działania, mające na celu zapewnienie wdrożenia, stosowania, monitorowania i dokonywania przeglądu wspomnianego prawodawstwa.
 - 1.6. Wspieranie systemu informacji i wiedzy na temat zdrowia w celu przyczynienia się do podejmowania decyzji opartych na dowodach, łącznie z wykorzystaniem istniejących instrumentów oraz – w stosownych przypadkach – z dalszym rozwojem znormalizowanych informacji na temat zdrowia oraz narzędzi monitorowania zdrowia, ze zbieraniem i analizą danych dotyczących zdrowia oraz szerokie rozpowszechnianie rezultatów programu.
2. **Ochrona obywateli Unii przed poważnymi transgranicznymi zagrożeniami zdrowotnymi.**
 - 2.1. Poprawa oceny ryzyka oraz wypełnianie luk w zakresie możliwości oceny ryzyka poprzez zapewnienie dodatkowych środków na specjalistyczne ekspertyzy naukowe oraz identyfikację i analizę istniejących ocen.
 - 2.2. Wspieranie budowania potencjału w zakresie przeciwdziałania zagrożeniom zdrowotnym w państwach członkowskich, w tym – w stosownych przypadkach – współpracy z państwami sąsiadującymi: opracowanie planów gotowości i reagowania z uwzględnieniem – i w koordynacji z nimi – inicjatyw globalnych, elementów ogólnego i szczegółowego planowania gotowości, koordynacji reagowania w zakresie zdrowia publicznego, niewiązanych podejść do szczepień; zmaganie się z rosnącymi zagrożeniami zdrowia wynikającymi z przepływów ludności na świecie; opracowanie wytycznych w sprawie działań ochronnych w sytuacji nadzwyczajnej, wytycznych dotyczących informacji i przewodników po dobrych praktykach; wspieranie ram dobrowolnego mechanizmu, w tym wprowadzenia optymalnego poziomu wyszczerpienia ludności, aby skutecznie zwalczać ponowne występowanie chorób zakaźnych oraz w celu prowadzenia wspólnych zamówień medycznych środków zapobiegawczych; opracowanie spójnych strategii komunikacyjnych.
 - 2.3. Przedsięwzięcia wymagane w ramach prawodawstwa Unii lub przyczyniające się do jego wdrażania, w dziedzinie chorób zakaźnych oraz innych zagrożeń zdrowotnych, w tym także tych powodowanych przez incydenty biologiczne i chemiczne, zmianę środowiska i klimatu. Przedsięwzięcie takie może obejmować działania mające na celu ułatwienie wdrażania, stosowania, monitorowania i dokonywania przeglądu takiego prawodawstwa.
 - 2.4. Wsparcie systemu informacji i wiedzy na temat zdrowia w celu przyczynienia się do podejmowania decyzji opartych na dowodach, łącznie z wykorzystaniem istniejących instrumentów oraz – w stosownych przypadkach – z dalszym rozwojem znormalizowanych informacji o zdrowiu oraz narzędzi monitorowania zdrowia, ze zbieraniem i analizą danych dotyczących zdrowia oraz szerokim rozpowszechnianiem rezultatów programu.
3. **Zwiększanie innowacyjności, efektywności i stabilności systemów opieki zdrowotnej**
 - 3.1. Wspieranie dobrowolnej współpracy między państwami członkowskimi w zakresie oceny technologii medycznych w ramach sieci do spraw oceny technologii medycznych ustanowionej dyrektywą 2011/24/UE. Ułatwianie wykorzystania wyników uzyskanych przy realizacji projektów badawczych objętych wsparciem w ramach Siódmego Programu Ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007-2013), przyjętego decyzją nr 1982/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r.⁽¹⁾ oraz, w dłuższej perspektywie, działań, które zostaną podjęte przy realizacji Programu Ramowego w zakresie badań naukowych i innowacji (Horyzont 2020).

⁽¹⁾ Decyzja nr 1982/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. dotycząca siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007-2013) (Dz.U. L 412 z 30.12.2006, s. 1).

- 3.2. Promocja dobrowolnego wdrażania innowacji w dziedzinie zdrowia oraz e-zdrowia poprzez zwiększanie interoperacyjności rejestrów pacjentów i innych aplikacji e-zdrowia; wsparcie współpracy w zakresie e-zdrowia w Unii, zwłaszcza w zakresie rejestrów oraz ich stosowania przez pracowników służby zdrowia. Posłuży to do stworzenia dobrowolnej sieci do spraw e-zdrowia ustanowionej dyrektywą 2011/24/UE.
- 3.3. Wspieranie stabilności kadr służby zdrowia poprzez opracowanie skutecznego prognozowania i planowania w odniesieniu do pracowników służby zdrowia w zakresie ich liczby, równości płci, zakresu praktyki i zgodności między kształceniem a wymaganymi umiejętnościami, w tym umiejętnościami korzystania z nowych systemów informacyjnych i innych zaawansowanych technologii, monitorowanie mobilności (w Unii) oraz migracji pracowników służby zdrowia, propagowanie skutecznych strategii naboru i zatrzymywania pracowników oraz rozwoju potencjału, z należytym uwzględnieniem problematyki zależności i starzenia się społeczeństwa.
- 3.4. Dostarczanie wiedzy fachowej i dzielenie się dobrymi praktykami, w celu wsparcia państw członkowskich, które podjęły się reform systemów opieki zdrowotnej, poprzez utworzenie mechanizmu łączenia wiedzy specjalistycznej na poziomie Unii w celu zapewnienia racjonalnego i opartego na dowodach doradztwa w sprawie skutecznych i efektywnych inwestycji i innowacji w obszarze zdrowia publicznego i systemów opieki zdrowotnej. Ułatwianie wykorzystania wyników uzyskanych przy realizacji projektów badawczych objętych wsparciem w ramach Siódmego Programu Ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007-2013) oraz – w dłuższej perspektywie – działań, które zostaną podjęte przy realizacji programu ramowego w zakresie badań naukowych i innowacji (Horyzont 2020).
- 3.5. Wspieranie działań w obszarze zdrowia starzejącego się społeczeństwa, w tym odpowiednich działań proponowanych przez Europejskie partnerstwo na rzecz innowacji sprzyjającej aktywnemu starzeniu się w dobrym zdrowiu w jego trzech obszarach tematycznych: innowacje w zakresie świadomości, profilaktyki i wczesnej diagnostyki; innowacje w zakresie leczenia i opieki; a także innowacje na rzecz aktywnego starzenia się i samodzielnego życia.
- 3.6. Przedsięwzięcia wymagane w ramach prawodawstwa Unii lub przyczyniające się do jego wdrażania w dziedzinie wyrobów medycznych, produktów leczniczych i transgranicznej opieki zdrowotnej. Przedsięwzięcia tego rodzaju mogą obejmować działania mające na celu ułatwianie wdrażania, stosowania, monitorowania i dokonywania przeglądu wspomnianego prawodawstwa.
- 3.7. Wspieranie systemu informacji i wiedzy na temat zdrowia w celu przyczynienia się do podejmowania decyzji opartych na dowodach, łącznie z wykorzystaniem istniejących instrumentów oraz – w stosownych przypadkach – z dalszym rozwojem znormalizowanych informacji na temat zdrowia oraz narzędzi monitorowania zdrowia, ze zbieraniem i analizowaniem danych dotyczących zdrowia, szeroko zakrojonym upowszechnianiem wyników programu, a także wsparcia dla komitetów naukowych utworzonych zgodnie z decyzją 2008/721/WE.
- 4. Ułatwianie obywatelom Unii dostępu do lepszej i bezpieczniejszej opieki zdrowotnej**
- 4.1. Wsparcie tworzenia systemu europejskich sieci referencyjnych dla pacjentów ze schorzeniami wymagającymi wysoce specjalistycznej opieki oraz szczególnego skoncentrowania zasobów lub wiedzy specjalistycznej, tak jak w przypadku chorób rzadkich, na podstawie kryteriów, jakie zostaną ustanowione na mocy dyrektywy 2011/24/UE.
- 4.2. Wsparcie państw członkowskich, organizacji zrzeszających pacjentów i zainteresowanych stron za pośrednictwem skoordynowanych działań na szczeblu Unii w celu zapewnienia skutecznej pomocy pacjentom cierpiącym na choroby rzadkie. Obejmuje to utworzenie sieci referencyjnych (zgodnie z pkt 4.1), ogólnounijnych informacyjnych baz danych i rejestrów dotyczących chorób rzadkich na podstawie wspólnych kryteriów.
- 4.3. Zacieśnianie współpracy w zakresie bezpieczeństwa pacjentów i jakości opieki zdrowotnej poprzez, między innymi, wdrażanie zaleceń Rady z dnia 9 czerwca 2009 r. w sprawie bezpieczeństwa pacjentów, w tym zapobiegania i kontroli zakażeń związanych z opieką zdrowotną⁽¹⁾; wymiana dobrych praktyk w zakresie systemów zapewnienia jakości; opracowanie wytycznych i narzędzi w celu promowania jakości i bezpieczeństwa pacjentów; zwiększanie dostępności informacji dla pacjentów dotyczących bezpieczeństwa i jakości; polepszenie informacji zwrotnych i wzajemnego oddziaływania pomiędzy podmiotami świadczącymi opiekę zdrowotną i pacjentami.
- 4.4. Zgodnie z planem przeciwdziałania rosnącym zagrożeniom wynikającym z oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe, poprawa w zakresie rozsądnego stosowania środków przeciwdrobnoustrojowych oraz ograniczenie praktyk zwiększających oporność na środki przeciwdrobnoustrojowe, zwłaszcza w odniesieniu do szpitali; promowanie skutecznych środków profilaktycznych i higieny w celu zapobiegania zakażeniom i ich i zwalczania; zmniejszanie obciążeń związanych z zakażeniami wywołanymi lekoopornymi drobnoustrojami oraz zakażeniami związanymi z opieką zdrowotną, a także zapewnienie dostępności skutecznych środków przeciwdrobnoustrojowych.
- 4.5. Przedsięwzięcia wymagane w ramach celów prawodawstwa Unii lub przyczyniające się do ich realizacji w dziedzinie ludzkich tkanek i komórek, krwi, narządów ludzkich, wyrobów medycznych, produktów leczniczych oraz praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej, przy pełnym poszanowaniu kompetencji państw członkowskich i ich wyborów etycznych dokonywanych w tej dziedzinie. Przedsięwzięcia tego rodzaju mogą obejmować działania ukierunkowane na ułatwianie wdrażania, stosowania, monitorowania i dokonywania przeglądu wspomnianego prawodawstwa.
- 4.6. Wsparcie systemu informacji i wiedzy na temat zdrowia w celu przyczynienia się do podejmowania decyzji opartych na dowodach, łącznie z wykorzystaniem istniejących instrumentów oraz – w stosownych przypadkach – z dalszym rozwojem znormalizowanych informacji na temat zdrowia oraz narzędzi monitorowania zdrowia, ze zbieraniem i analizą danych dotyczących zdrowia oraz szeroko zakrojonym rozpowszechnianiem wyników programu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 151 z 3.7.2009, s. 1.

ZAŁĄCZNIK II

KRYTERIA STOSOWANE PRZY SPORZĄDZANIU ROCZNYCH PROGRAMÓW PRAC

Roczne programy prac sporządza się zgodnie z następującymi kryteriami obowiązującymi przez cały okres trwania programu:

- związek proponowanych przedsięwzięć z celami określonymi w art. 2 i 3 oraz z priorytetami tematycznymi określonymi w załączniku I, a także ze strategią UE dotyczącą ochrony zdrowia „Razem na rzecz zdrowia”;
 - unijna wartość dodana proponowanych przedsięwzięć zgodnie z priorytetami tematycznymi w załączniku I;
 - znaczenie proponowanych przedsięwzięć dla zdrowia publicznego, pod względem promowania zdrowia i profilaktyki chorób, ochrony obywateli Unii przed zagrożeniami zdrowotnymi oraz poprawy funkcjonowania systemów opieki zdrowotnej;
 - znaczenie proponowanych działań we wspieraniu wdrażania prawodawstwa Unii w dziedzinie zdrowia;
 - znaczenie zasięgu geograficznego proponowanych przedsięwzięć;
 - zrównoważony podział środków budżetowych między różne cele programu, z uwzględnieniem prawdopodobnych korzyści dla promowania zdrowia;
 - odpowiednie objęcie zakresem programu prac poszczególnych priorytetów tematycznych określonych w załączniku I.
-

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 283/2014**z dnia 11 marca 2014 r.****w sprawie wytycznych dotyczących sieci transeuropejskich w dziedzinie infrastruktury telekomunikacyjnej, uchylające decyzję nr 1336/97/WE****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 172,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinie Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Sieci i usługi telekomunikacyjne w coraz większym stopniu stają się infrastrukturą opartą na internecie, a sieci szerokopasmowe i usługi cyfrowe są ze sobą ściśle powiązane. Internet staje się dominującą platformą dla komunikacji, usług, edukacji, uczestnictwa w życiu społecznym i politycznym, upowszechniania treści kulturowych oraz działalności gospodarczej. Szeroki dostęp do bezpiecznego internetu o dużej prędkości i usług cyfrowych w całej Europie leży zatem w interesie publicznym oraz stanowi podstawę wzrostu społecznego i gospodarczego, konkurencyjności, włączenia społecznego i rynku wewnętrznego.
- (2) W dniu 17 czerwca 2010 r. Rada Europejska zatwierdziła komunikat Komisji z dnia 26 sierpnia 2010 r. w sprawie Europejskiej agendy cyfrowej, która ma na celu wytyczenie drogi umożliwiającej maksymalne wykorzystanie społecznego i ekonomicznego potencjału technologii informacyjnych i komunikacyjnych. Jej celem jest pobudzanie podaży konkurencyjnej infrastruktury internetu o dużej prędkości i usług cyfrowych świadczonych

przez internet oraz popytu na nie w celu dalszego rozwoju w kierunku prawdziwie jednolitego rynku cyfrowego, który ma zasadnicze znaczenie dla inteligentnego i trwałego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu.

- (3) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1316/2013 ⁽⁴⁾ określa warunki, metody i procedury udzielania unijnej pomocy finansowej na rzecz transeuropejskich sieci w sektorach transportu, telekomunikacji i energii i łączności elektronicznej. Zważywszy, że w sektorach objętych rozporządzeniem w sprawie instrumentu „Łącząc Europę” występują podobne wyzwania i szanse, istnieją znaczne możliwości wykorzystania synergii, w tym poprzez połączenie finansowania w ramach instrumentu „Łącząc Europę” z innymi źródłami finansowania.
- (4) Występuje duża liczba transgranicznych usług cyfrowych służących wymianie informacji pomiędzy europejskimi administracjami publicznymi w celu wsparcia polityk Unii. Przy stosowaniu nowych rozwiązań ważne jest wykorzystywanie istniejących rozwiązań realizowanych w kontekście innych inicjatyw europejskich, unikanie powielania prac oraz zapewnienie koordynacji i harmonizacji podejść i rozwiązań w ramach wszystkich inicjatyw i polityk, takich jak np. program ISA, ustanowiony decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 922/2009/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie rozwiązań interoperacyjnych dla europejskich administracji publicznych (ISA) ⁽⁵⁾, program Fiscalis ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2013 ⁽⁶⁾ i program „Horyzont 2020” ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1291/2013 ⁽⁷⁾. Podobnie ważne jest, by rozwiązania były zbieżne z uzgodnionymi międzynarodowymi lub europejskimi standardami lub otwartymi specyfikacjami dotyczącymi interoperacyjności, w szczególności określonymi przez Komisję zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady

⁽¹⁾ Opinia z dnia 22 lutego 2012 r. (Dz.U. C 143 z 22.5.2012, s. 120) i opinia z dnia 16 października 2013 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. C 225 z 27.7.2012, s. 211 i Dz.U. C 356 z 5.12.2013, s. 116.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 11 marca 2014 r.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1316/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające instrument „Łącząc Europę”, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 913/2010 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 680/2007 i (WE) nr 67/2010 (Dz.U. L 348 z 20.12.2013, s. 129).

⁽⁵⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 922/2009/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie rozwiązań interoperacyjnych dla europejskich administracji publicznych (ISA) (Dz.U. L 260 z 3.10.2009, s. 20).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające program działań na rzecz poprawy skuteczności systemów podatkowych w Unii Europejskiej na okres 2014–2020 (Fiscalis 2020) i uchylające decyzję nr 1482/2007/WE (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 25).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1291/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające „Horyzont 2020” – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) oraz uchylające decyzję nr 1982/2006/WE (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 104).

- (UE) nr 1025/2012⁽¹⁾, oraz innymi odpowiednimi specyfikacjami oraz wytycznymi, takimi jak europejskie ramy interoperacyjności dla europejskich usług użyteczności publicznej (EIF).
- (5) Stworzenie europejskich standardów technicznych będzie pozytywnie oddziaływać na rozwój sieci szerokopasmowych o dużej szybkości transmisji. Aby Unia mogła odgrywać wiodącą rolę w sektorze telekomunikacyjnym, konieczne są unijne programy w zakresie badań i rozwoju oraz intensywniejsze monitorowanie procedur standaryzacyjnych.
- (6) Projekty pilotażowe na dużą skalę realizowane wspólnie przez państwa członkowskie i współfinansowane ze środków programu na rzecz konkurencyjności i innowacji⁽²⁾, takie jak PEPPOL, STORK, ePSOS, eCODEX lub SPOCS, potwierdziły wartość kluczowych transgranicznych usług cyfrowych na rynku wewnętrznym opartych na wspólnych elementach podstawowych, które są konsolidowane przez projekt eSENS. Te projekty pilotażowe osiągnęły już lub w najbliższej przyszłości osiągną stopień dojrzałości niezbędny do wdrożenia. Istniejące projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania udowodniły już wyraźną wartość dodaną działań na poziomie europejskim, np. w dziedzinie dziedzictwa kulturowego (Europeana), ochrony dzieci (Bezpieczniejszy internet), zabezpieczenia społecznego (EESSI); zaproponowano też inne, np. w dziedzinie ochrony konsumentów (ODR).
- (7) W odniesieniu do infrastruktury usług cyfrowych usługi podstawowe powinny mieć pierwszeństwo przed innymi infrastrukturami usług cyfrowych, ponieważ stanowią warunek wstępny dla wdrożenia tych ostatnich. Infrastruktura usług cyfrowych powinna między innymi służyć wytworzeniu europejskiej wartości dodanej i wychodzić naprzeciw udokumentowanym potrzebom. Powinna ona pod względem technicznym, jak i operacyjnym, osiągnąć stopień dojrzałości umożliwiający wdrożenie usług, potwierdzony zwłaszcza w ramach udanych programów pilotażowych. Funkcjonowanie tej infrastruktury powinno opierać się na konkretnych planach ciągłości działania w celu zapewnienia średnio- do długoterminowej trwałości funkcjonowania platform usług podstawowych poza ramami instrumentu „Łącząc Europę”. Należy zatem w miarę możliwości stopniowo zmniejszać pomoc finansową na podstawie niniejszego rozporządzenia i pozyskiwać finansowanie, w stosownych przypadkach, ze źródeł innych niż instrument „Łącząc Europę”.
- (8) Bardzo ważne jest, aby finansować infrastrukturę usług cyfrowych, niezbędną do spełnienia prawnych zobowiązań wynikających z przepisów Unii lub służącą do opracowania lub realizacji usług podstawowych, które mogą mieć duży wpływ na rozwój ogólnoeuropejskich usług publicznych, tak aby wspierać wiele infrastruktur usług cyfrowych, a z czasem stopniowo zbudować ekosystem europejskiej interoperacyjności. W tym kontekście zobowiązania prawne oznaczają szczegółowe wymagania wiążące się z budową lub wykorzystywaniem infrastruktury usług cyfrowych lub wymagające wyników, które można uzyskać jedynie poprzez europejską infrastrukturę usług cyfrowych.
- (9) Dojrzałe systemy paneuropejskie świadczące usługi cyfrowe jak Europeana i Bezpieczniejszy internet dla dzieci powinny mieć pierwszeństwo w zagwarantowaniu finansowania. W szczególności w pierwszych latach obowiązywania wieloletnich ram finansowych na lata 2014-2020 ustanowionych w rozporządzeniu Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013⁽³⁾ należy zapewnić ciągłość finansowania Unii z innych unijnych programów na rzecz instrumentu „Łącząc Europę”, tak aby umożliwić ciągłe i skuteczne świadczenie usług na takim samym poziomie jak w ramach obecnego systemu finansowania. W dniu 10 maja 2012 r. Rada podkreśliła podstawowe znaczenie zapewnienia długoterminowej możliwości kontynuowania Europeany, w tym zarządzania nią i jej finansowania⁽⁴⁾.
- (10) Dzieci i młodzież powinny mieć dostęp do bezpiecznego, integracyjnego i pozytywnego środowiska Internetu. W tym kontekście, należy zapewnić funkcjonowanie programu Bezpieczniejszy internet w okresie po 2014 r. jako kluczowego środka służącego ochronie i propagowaniu praw dzieci w środowisku internetowym. Przy wdrażaniu niniejszego rozporządzenia należy wspierać finansowo realizację Europejskiej strategii na rzecz lepszego internetu dla dzieci na poziomie unijnym, a także na poziomie państw członkowskich, w szczególności jeżeli chodzi o centra bezpieczniejszego internetu w państwach członkowskich. Działania centrów bezpieczniejszego internetu, w tym ośrodków podnoszenia poziomu świadomości, i inne działania mające na celu podnoszenie poziomu świadomości, infolinie dla dzieci, rodziców i opiekunów, pod których numerami uzyskać można informacje na temat optymalnego wykorzystania internetu przez dzieci, a także gorące linie pozwalające na zgłaszanie obecności w internecie treści związanych z seksualnym wykorzystywaniem dzieci są jednym z kluczowych elementów i warunków wstępnych powodzenia tej strategii.
- (11) Przyszły akt prawny Unii w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym ma określić szczegółowe wymogi i warunki dotyczące wzajemnego uznawania głównych aktywatorów, o których w niniejszym rozporządzeniu mowa jako o elementach podstawowych infrastruktury usług cyfrowych. Ten akt będzie obejmował kilka najważniejszych elementów podstawowych, na przykład elektroniczną identyfikację i elektroniczny podpis jako część projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania zawartych w załączniku do niniejszego rozporządzenia.
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniające dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylające decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 12).
- ⁽²⁾ Decyzja nr 1639/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. ustanawiająca Program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji (2007–2013) (Dz.U. L 310 z 9.11.2006, s. 15).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884).
- ⁽⁴⁾ Dz.U. C 169 z 15.6.2012, s. 5.

- (12) Infrastruktura usług cyfrowych wprowadzana zgodnie z decyzją nr 922/2009/WE ułatwi transgraniczną i międzysektorową elektroniczną wymianę informacji pomiędzy europejskimi administracjami publicznymi. To z kolei umożliwi świadczenie usług podstawowych, takich jak elektroniczna identyfikacja i uwierzytelnianie oraz zamówienia publiczne, transgraniczne wzajemne łączenie rejestrów przedsiębiorstw oraz interoperacyjne elektroniczne transgraniczne usługi zdrowotne, jak również umożliwi współpracę transgraniczną w zakresie bezpieczeństwa cybernetycznego, wnosząc w ten sposób wkład w rozwój jednolitego rynku cyfrowego. Takie współdziałanie między organami administracji zostanie osiągnięte poprzez stworzenie lub udoskonalenie interoperacyjnych platform usług podstawowych w oparciu o istniejące wspólne elementy podstawowe lub dodatkowe elementy podstawowe mające zasadnicze znaczenie dla rozwoju innych platform usług podstawowych oraz związanych z tym usług ogólnych łączących infrastrukturę krajowe z platformami usług podstawowych w celu realizacji transgranicznych usług cyfrowych.
- (13) Państwa członkowskie powinny zachęcać władze lokalne i regionalne do pełnego i skutecznego zaangażowania w zarządzanie infrastrukturą usług cyfrowych, a także zapewnić, by projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania odnoszące się do transgranicznego świadczenia usług administracji elektronicznej uwzględniały zalecenia EIF.
- (14) W swojej rezolucji z dnia 6 lipca 2011 r. pt. „Internet szerokopasmowy w Europie: inwestycje na rzecz rozwoju opartego na technologiach szerokopasmowych” ⁽¹⁾ Parlament Europejski podkreślił, że usługi szerokopasmowe są warunkiem zapewnienia konkurencyjności przemysłu unijnego i w dużej mierze przyczyniają się do wzrostu gospodarczego Unii, spójności społecznej i tworzenia wysokiej jakości miejsc pracy. Jeżeli Unia ma być miejscem wdrażania innowacji, gromadzenia wiedzy i udostępniania usług, to podstawowe znaczenie mają inwestycje w nowoczesne technologie umożliwiające sprostaniu wyzwaniom przyszłości.
- (15) Europejski rynek, na którym blisko 500 milionów osób korzysta z szerokopasmowego internetu o dużej prędkości, sprzyjałby rozwojowi rynku wewnętrznego, tworząc unikatową w skali globalnej masę krytyczną użytkowników otwierającą nowe możliwości przed wszystkimi regionami i oferującą każdemu użytkownikowi większą wartość, a jednocześnie zapewniającą Unii zdolność do zyskania miana czołowej – w skali światowej – gospodarki opartej na wiedzy. Sprawna budowa sieci szerokopasmowych o dużej prędkości ma kluczowe znaczenie dla podniesienia rozwoju produktywności Unii oraz powstawania nowych i małych przedsiębiorstw, które mają szansę stać się liderami w różnych sektorach, takich jak: opieka zdrowotna, produkcja i usługi.
- (16) Nowe możliwości w dziedzinie infrastruktury w połączeniu z nowymi, innowacyjnymi i interoperacyjnymi usługami powinny zadziałać jak samonapędzający się mechanizm kreujący rosnący popyt na dostęp do szerokopasmowego internetu o dużej szybkości; względy komercyjne nakazywałyby zareagować na ten popyt.
- (17) W Europejskiej Agendzie Cyfrowej założono, że do 2020 r. wszyscy Europejczycy powinni mieć dostęp do internetu o prędkości przekraczającej 30 Mb/s, a co najmniej 50 % europejskich gospodarstw domowych powinna uzyskać dostęp do łączy internetowych o prędkości powyżej 100 Mb/s.
- (18) W związku z szybkim rozwojem usług cyfrowych i aplikacji wymagających coraz szybszych połączeń internetowych i z szybkim rozwojem nowoczesnych technologii je wykorzystujących należy w ramach oceny Europejskiej agendy cyfrowej rozważyć zmianę celów w zakresie internetu szerokopasmowego na 2020 r., po to aby zapewnić Unii konkurencyjne prędkości szerokopasmowego internetu w porównaniu z innymi gospodarkami na świecie.
- (19) Część projektów szerokopasmowych powinna zakładać bardziej ambitne cele w aspekcie szybkości łączy by służyć jako projekty pilotażowe szybszych połączeń i potencjalne powielane rozwiązania modelowe.
- (20) W rezolucji z dnia 12 września 2013 r. pt. „Agenda cyfrowa na rzecz wzrostu, mobilności i zatrudnienia: pora przyspieszyć” Parlament Europejski podkreślił, że celem zmienionej perspektywicznej Europejskiej agendy cyfrowej na 2020 r. ma być podłączenie wszystkich unijnych gospodarstw domowych do łączy szerokopasmowych o przepustowości co najmniej 100 Mbps, a 50 % gospodarstw domowych – do łączy o prędkości 1 Gb/s lub większej.
- (21) Sektor prywatny, wspierany przez konkurencyjne i sprzyjające inwestycjom ramy regulacyjne, powinien odgrywać przewodnią rolę we wdrażaniu i modernizacji sieci szerokopasmowych. W przypadku gdy poziom inwestycji prywatnych jest niewystarczający, państwa członkowskie powinny podejmować niezbędne działania w celu osiągnięcia celów Europejskiej agendy cyfrowej. Publiczna pomoc finansowa na rzecz internetu szerokopasmowego powinna być ograniczona do programów lub inicjatyw ukierunkowanych na projekty, które nie mogą być sfinansowane wyłącznie przez sektor prywatny, co powinno zostać potwierdzone w drodze oceny *ex ante* wskazującej na niedoskonałości rynku lub nieoptymalną sytuację w zakresie inwestycji, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 89.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

- (22) Instrumenty finansowe na rzecz sieci szerokopasmowych nie mają nadmiernie zakłócać konkurencji, ograniczać inwestycji prywatnych ani zniechęcać prywatnych operatorów do inwestowania. W szczególności mają one być zgodne z art. 101, 102, 106 i 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), a także, w stosownych przypadkach, z unijnymi wytycznymi w sprawie stosowania przepisów dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do szybkiej budowy sieci szerokopasmowych.
- (23) Środki publiczne na finansowanie sieci szerokopasmowych mają być przeznaczane wyłącznie na infrastrukturę zgodną z obowiązującym prawem, w szczególności prawem konkurencji, i obowiązkami w zakresie dostępu zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/19/WE⁽¹⁾.
- (24) Ponieważ zasoby finansowe dostępne w ramach instrumentu „Łącząc Europę” są ograniczone, pomoc finansowa powinna skupiać się na ustanowieniu mechanizmów finansowania na poziomie Unii w celu przyciągnięcia dodatkowych inwestycji, wspierać efekt mnożnika, a tym samym ułatwiać efektywne wykorzystywanie funduszy prywatnych i innych środków publicznych do inwestowania. Takie podejście umożliwia pozyskanie wkładów ze strony przedsiębiorstw i podmiotów instytucjonalnych znacznie przewyższających poziom finansowania bezpośrednio dostępne w ramach instrumentu „Łącząc Europę”.
- (25) W świetle ograniczonych zasobów finansowych w ramach instrumentu „Łącząc Europę” i po to aby zapewnić odpowiednie finansowanie infrastruktury usług cyfrowych, całkowity przydział środków budżetowych na internet szerokopasmowy nie powinien przekroczyć minimum niezbędnego do ustanowienia racjonalnych pod względem kosztów interwencji, które powinny być określone na podstawie oceny *ex ante* uwzględniającej między innymi rodzaj przewidywanych instrumentów finansowych, potencjalny efekt dźwigni w odniesieniu do minimalnej skuteczności portfela projektów oraz warunki rynkowe.
- (26) Wsparcie budowy internetu szerokopasmowego w ramach instrumentu „Łącząc Europę” powinno stanowić uzupełnienie pomocy zapewnianej ze środków innych unijnych programów i inicjatyw, w tym europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych (funduszy ESI), w przypadku gdy ocena *ex ante* wykaże niedoskonałości rynku lub nieoptymalną sytuację w zakresie inwestycji oraz w przypadku podjęcia takiej decyzji przez instytucje zarządzające. Pomoc finansowa w ramach instrumentu „Łącząc Europę” na rzecz budowy internetu szerokopasmowego powinna wesprzeć wysiłki państw członkowskich zarówno bezpośrednio, jak i poprzez stworzenie narzędzia inwestycyjnego dla dobrowolnych wydziałanych wkładów z innych źródeł, w tym z funduszy ESI, co umożliwi państwom członkowskim korzystanie z *know-how* i korzyści skali z instrumentów zarządzanych przez Unię w celu zwiększenia efektywności wydatków publicznych.
- (27) Aby zapewnić jak największe korzyści przy jak najniższych kosztach i przy ograniczonych zasobach, finansowanie w ramach instrumentu „Łącząc Europę” powinno być dostępne dla tych projektów, które opierają się na technologii najlepiej dopasowanej do danego projektu, mogą pomóc w pobudzaniu innowacyjnych modeli działalności gospodarczej i charakteryzują się wysoką odtwarzalnością. W przypadku gdy projekty są finansowane z dobrowolnych wkładów w ramach instrumentu „Łącząc Europę”, takich jak fundusze ESI, lub z krajowych lub regionalnych środków finansowych, kryteria kwalifikowalności powinny być bardziej elastyczne i uwzględniać szczególną sytuację i warunki w dziedzinach, którym takie środki finansowe mają służyć.
- (28) Unia może wspierać budowę sieci szerokopasmowych przyczyniających się do osiągnięcia celów europejskiej agendy cyfrowej we wszystkich rodzajach obszarów. Zmniejszenie przepaści cyfrowej i zwiększenie włączenia cyfrowego należą do ważnych celów Europejskiej agendy cyfrowej. Wszystkie działania Unii w obszarze internetu szerokopasmowego powinny w związku z tym uwzględniać szczególne potrzeby podmiejskich, wiejskich, a w szczególności mniej zaludnionych i słabiej rozwiniętych regionów, które powinny zostać objęte łączami. Wsparcie to obejmuje pomoc na budowę sieci szerokopasmowych w celu połączenia wysp, obszarów bez dostępu do morza, rejonów górskich, odległych i peryferyjnych, w tym wyspiarskich państw członkowskich, z centralnymi regionami Unii lub działania zmierzające do poprawy wiarygodności lub wydajności połączeń między tymi regionami a centralnymi regionami Unii.
- (29) Aby zakończyć tworzenie jednolitego rynku cyfrowego, należy zachęcać do kompatybilności między instrumentem „Łącząc Europę” a krajowymi i regionalnymi działaniami w zakresie internetu szerokopasmowego.
- (30) Przy wdrażaniu niniejszego rozporządzenia należy dostosować rodzaje pomocy finansowej do charakteru przedmiotowych działań. W dziedzinie infrastruktury usług cyfrowych platformom usług podstawowych, które nie mogą być finansowane z innych źródeł, należy przyznać pierwszeństwo w dostępie do finansowania w formie zamówień lub – wyjątkowo – dotacji, podczas gdy usługi ogólne powinny uzyskiwać jedynie ograniczone wsparcie finansowe z instrumentu „Łącząc Europę”. Ponadto wszelka pomoc finansowa z instrumentu „Łącząc Europę” powinna zmierzać do efektywnego wykorzystania środków unijnych, dlatego też sieci szerokopasmowe należy wspierać za pomocą instrumentów finansowych zapewniających większy efekt dźwigni niż dotacje.
- (31) Interwencja na mocy niniejszego rozporządzenia powinna mieć na celu osiągnięcie synergii i interoperacyjności między różnymi projektami będącymi przedmiotem wspólnego zainteresowania, określonymi w załączniku, jak również z innymi rodzajami infrastruktury, w tym infrastruktury transportowej i energetycznej wspieranej w ramach instrumentu „Łącząc Europę”, odpowiedniej infrastruktury badawczej korzystającej między innymi ze wsparcia z programu „Horyzont 2020” i stosownej infrastruktury współfinansowanej z funduszy ESI, przy jednoczesnym unikaniu powielania działań oraz eliminowaniu nadmiernych obciążeń administracyjnych.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) (Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 7).

- (32) Uzupełnieniem pomocy finansowej dla projektów stanowiących przedmiot wspólnego zainteresowania powinny być działania horyzontalne – w tym na wsparcie techniczne, środki służące pobudzeniu popytu i koordynacja – których celem powinna być maksymalizacja oddziaływania interwencji ze strony Unii.
- (33) W przypadku przyznawania środków na interwencje w zakresie sieci szerokopasmowych Komisja powinna należycie wziąć pod uwagę wyniki ocen istniejących instrumentów finansowych Unii.
- (34) Komisję powinna wspomagać grupa ekspertów będących przedstawicielami wszystkich państw członkowskich, z którą powinny być prowadzone konsultacje i która powinna między innymi uczestniczyć w monitorowaniu wdrażania niniejszego rozporządzenia, w planowaniu, ocenie i rozwiązywaniu problemów związanych z ich wdrażaniem.
- (35) Grupa ekspertów powinna również współpracować z takimi podmiotami zaangażowanymi we wdrażanie niniejszego rozporządzenia, jak władze lokalne i regionalne, dostawcy usług internetowych, operatorzy sieci publicznych oraz producenci części składowych, a także krajowe organy regulacyjne i Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) ustanowiony w drodze rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1211/2009 ⁽¹⁾.
- (36) Rozporządzenie (UE) nr 1316/2013 w sprawie instrumentu „Łącząc Europę” ustanawia komitet koordynacyjny instrumentu „Łącząc Europę”, który jest także komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽²⁾. Rozporządzenie (UE) nr 1316/2013 w sprawie instrumentu „Łącząc Europę” powierza także Komisji uprawnienia do przyjmowania, zgodnie z procedurą sprawdzającą, rocznych i wieloletnich programów prac, w tym w sektorze telekomunikacyjnym, przy czym te ostatnie podlegają niniejszemu rozporządzeniu. Ważne jest, aby wyjaśnić w tym względzie, że państwa członkowskie, omawiając kwestie związane z niniejszym rozporządzeniem, w szczególności projekty rocznych i wieloletnich programów prac, powinny być reprezentowane w Komitecie koordynacyjnym instrumentu „Łącząc Europę” przez ekspertów z sektora infrastruktury telekomunikacyjnej.
- (37) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, w szczególności skoordynowany rozwój transeuropejskich sieci w dziedzinie infrastruktury telekomunikacyjnej nie może być osiągnięty w sposób wystarczający jedynie przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na transgraniczny
- charakter wspieranej infrastruktury i skutków na całe terytorium Unii możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (38) Aby wspierać projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania w sektorze transportu, infrastruktury telekomunikacyjnej i energii rozporządzenie (UE) nr 1316/2013 określa warunki, metody i procedury udzielania pomocy finansowej sieciom transeuropejskim. Ustanawia ono także podział środków, jakie mają być dostępne na mocy rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1311/2013 we wszystkich trzech sektorach. Rozporządzenie (UE) nr 1316/2013 stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r. W związku z tym, właściwe jest dostosowanie okresu rozpoczęcia obowiązywania niniejszego rozporządzenia z obowiązywaniem rozporządzenia (UE) nr 1316/2013 oraz rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1311/2013. Dlatego niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2014.
- (39) Decyzja nr 1336/97/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾ powinna zostać uchylona,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsze rozporządzenie określa wytyczne dotyczące terminowego wdrażania i interoperacyjności projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania w obszarze transeuropejskich sieci w dziedzinie infrastruktury telekomunikacyjnej.
2. W szczególności niniejsze rozporządzenie określa:
 - a) cele projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania i priorytety operacyjne dotyczące tych projektów;
 - b) identyfikację projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania,
 - c) kryteria, zgodnie z którymi działania przyczyniające się do realizacji projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania kwalifikują się do pomocy finansowej Unii zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1316/2013 w zakresie ich rozwoju, realizacji, wdrażania, wzajemnych połączeń i interoperacyjności;
 - d) priorytety w zakresie finansowania projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1211/2009 z dnia 25 listopada 2009 r. ustanawiające Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) oraz Urząd (Dz.U. L 337 z 18.12.2009, s. 1)

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽³⁾ Decyzja nr 1336/97/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 1997 r. w sprawie zbioru wytycznych dla transeuropejskich sieci telekomunikacyjnych (Dz.U. L 183 z 11.7.1997, s. 12).

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje określone w art. 2 rozporządzenia (UE) nr 1316/2013.
2. Do celów niniejszego rozporządzenia i rozporządzenia (UE) nr 1316/2013 stosuje się także następujące definicje:
 - a) „infrastruktura telekomunikacyjna” oznacza sieci szerokopasmowe i infrastrukturę usług cyfrowych;
 - b) „infrastruktura usług cyfrowych” oznacza infrastrukturę umożliwiającą elektroniczne świadczenie usług sieciowych, zazwyczaj przez internet, zapewniające obywatelom, przedsiębiorstwom lub organom administracji transeuropejskie interoperacyjne usługi realizowane w obszarach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, które składają się z platformy usług podstawowych i z usług ogólnych;
 - c) „usługi podstawowe” oznaczają podstawowe komponenty infrastruktury usług cyfrowych, które są kluczowymi elementami możliwymi do dalszego wykorzystania w bardziej złożonych infrastrukturach usług cyfrowych;
 - d) „platformy usług podstawowych” oznaczają główne węzły infrastruktury usług cyfrowych zmierzające do zapewnienia łączności, dostępu i interoperacyjności w skali transeuropejskiej i które są otwarte dla państw członkowskich i mogą być otwarte dla innych podmiotów;
 - e) „usługi ogólne” oznaczają usługi bramki łączące infrastrukturę krajową lub większą liczbę takich infrastruktur z jedną lub kilkoma platformami usług podstawowych;
 - f) „sieci szerokopasmowe” oznaczają przewodowe i bezprzewodowe sieci dostępu, infrastrukturę pomocniczą oraz sieci bazowe zdolne do zapewnienia połączeń o bardzo dużej prędkości;
 - g) „działania horyzontalne” oznaczają analizy i działania wspierające program, określone odpowiednio w art. 2 pkt 6 i 7 rozporządzenia (UE) nr 1316/2013.

Artykuł 3

Cele

1. Projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania przyczyniają się do realizacji celów ogólnych określonych w art. 3 rozporządzenia (UE) nr 1316/2013.
2. Oprócz celów ogólnych projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania muszą prowadzić do osiągnięcia jednego lub kilku następujących celów szczegółowych:
 - a) wzrostu gospodarczego i wspomagania tworzenia i funkcjonowania wewnętrznego rynku cyfrowego w celu wspierania konkurencyjności gospodarki europejskiej, w tym małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP);
 - b) poprawy codziennego życia obywateli, przedsiębiorstw i organów administracji na każdym poziomie poprzez propagowanie sieci szerokopasmowych, wzajemnych połączeń i interoperacyjności krajowych, regionalnych i lokalnych sieci szerokopasmowych, a także niedyskryminacyjnego dostępu do takich sieci oraz włączenia cyfrowego.

3. Do osiągnięcia celów, o których mowa w ust. 1 i 2, przyczyniają się następujące priorytety operacyjne:

- a) interoperacyjność, połączenia, trwałe wdrażanie, eksploatacja i modernizacja transeuropejskiej infrastruktury usług cyfrowych, jak również koordynacja na szczeblu europejskim;
- b) skuteczny przepływ inwestycji prywatnych i publicznych w celu pobudzania budowy i modernizacji sieci szerokopasmowych służącej osiągnięciu celów dotyczących internetu szerokopasmowego określonych w Europejskiej agendzie cyfrowej.

Artykuł 4

Projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania

1. Projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania w szczególności:
 - a) mają na celu stworzenie lub udoskonalenie interoperacyjnych oraz, w miarę możliwości, kompatybilnych w skali międzynarodowej platform usług podstawowych, wraz z usługami ogólnymi dla infrastruktury usług cyfrowych;
 - b) dostarczają skutecznych instrumentów inwestycyjnych dotyczących sieci szerokopasmowych, przyciągają nowe kategorie inwestorów i projektodawców oraz zachęcają do opracowywania odtwarzalnych, innowacyjnych projektów i modeli biznesowych.
2. Projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania mogą obejmować wszystkie etapy cyklu projektowego, w tym studia wykonalności, wdrożenie, bieżącą realizację i modernizację, koordynację i ocenę.
3. Projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania mogą być wspierane poprzez działania horyzontalne.
4. Projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania oraz działania przyczyniające się do ich realizacji zostały opisane bardziej szczegółowo w załączniku.

Artykuł 5

Sposoby interwencji

1. W dziedzinie infrastruktury usług cyfrowych, platformy usług podstawowych są wdrażane przede wszystkim przez Unię, natomiast usługi ogólne są realizowane przez strony łączące się z odnośnymi platformami usług podstawowych. Inwestycje w sieci szerokopasmowe są podejmowane głównie przez sektor prywatny w oparciu o konkurencyjne i sprzyjające inwestycjom ramy regulacyjne. Wsparcia publicznego na rzecz sieci szerokopasmowych udziela się jedynie w przypadku niedoskonałości rynku lub nieoptymalnej sytuacji w zakresie inwestycji.
2. Zachęca się państwa członkowskie i inne podmioty odpowiedzialne za realizację projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania lub przyczyniające się do ich realizacji do podejmowania środków niezbędnych do ułatwienia realizacji projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania. Ostateczna decyzja w sprawie realizacji projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, która

odnosi się do terytorium danego państwa członkowskiego, jest podejmowana po wyrażeniu zgody przez to państwo członkowskie.

3. Działania podejmowane w ramach projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, spełniające kryteria określone w art. 6 niniejszego rozporządzenia, kwalifikują się do pomocy finansowej ze strony Unii w ramach warunków i instrumentów dostępnych na mocy rozporządzenia (UE) nr 1316/2013. Pomocy finansowej udziela się zgodnie z właściwymi przepisami i procedurami przyjętymi przez Unię oraz zgodnie z priorytetami w zakresie finansowania określonymi w art. 6 niniejszego rozporządzenia, a także w zależności od dostępności środków przy uwzględnieniu szczególnych potrzeb beneficjentów.

4. Działania wchodzące w skład projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania w dziedzinie infrastruktury usług cyfrowych są wspierane przez:

- a) zamówienia; lub
- b) dotacje;

5. Działania wchodzące w skład projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania w dziedzinie sieci szerokopasmowych są wspierane przez:

- a) instrumenty finansowe określone w rozporządzeniu (UE) nr 1316/2013, które pozostają otwarte na dodatkowe wkłady z innych sektorów instrumentu „Łącząc Europę”, innych instrumentów, programów oraz pozycji budżetowych w budżecie Unii, od państw członkowskich, w tym władz lokalnych i regionalnych oraz od wszelkich innych inwestorów, w tym inwestorów prywatnych, zgodnie z art. 15 ust. 2 rozporządzenia r (UE) nr 1316/2013, lub
- b) połączenie instrumentów finansowych i dotacji ze źródeł publicznych innych niż instrument „Łącząc Europę”, niezależnie od tego, czy pochodzą ze środków Unii czy krajowych.

6. Działania horyzontalne są wspierane przez

- a) zamówienia; lub
- b) dotacje.

7. Całkowita kwota budżetu przyznanego na instrumenty finansowe na rzecz sieci szerokopasmowych nie przekracza minimum niezbędnego do wskazania racjonalnych pod względem kosztów interwencji, które są określane na podstawie ocen *ex ante*, o których mowa w art. 14 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1316/2013.

Kwota ta wynosi 15 % koperty finansowej na sektor telekomunikacyjny, o której mowa w art. 5 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1316/2013.

8. Co najmniej jedna trzecia projektów dotyczących internetu szerokopasmowego otrzymujących pomoc finansową w ramach niniejszego rozporządzenia dotyczy Internetu szerokopasmowego o prędkości powyżej 100 Mb/s.

9. W następstwie sprawozdania, o którym mowa w art. 8 ust. 6, Parlament Europejski i Rada mogą, na wniosek Komisji,

zmienić kwoty określone zgodnie z ust. 7 niniejszego artykułu i proporcje dotyczące projektów, o których mowa w ust. 8 niniejszego artykułu.

10. W przypadku gdy wsparcie z instrumentu „Łącząc Europę” uzupełnia fundusze ESI i inne rodzaje bezpośredniego wsparcia publicznego, osiągnięcie synergii między działaniami w ramach instrumentu „Łącząc Europę” a wsparciem z funduszy ESI można wzmocnić poprzez zastosowanie odpowiedniego mechanizmu koordynacji.

Artykuł 6

Kryteria kwalifikowalności i priorytety dotyczące finansowania

1. Aby kwalifikować się do finansowania, działania wspierające projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania w dziedzinie infrastruktury usług cyfrowych muszą spełniać wszystkie następujące kryteria:

- a) osiągnąć poziom dojrzałości wystarczający do wdrożenia, potwierdzony w szczególności poprzez skuteczne programy pilotażowe w ramach takich programów jak programy Unii związane z innowacjami i badaniami;
- b) przyczynić się do realizacji polityk i działań Unii wspierających funkcjonowanie rynku wewnętrznego,
- c) wypracowywać europejską wartość dodaną i dysponować strategią, która jest w stosownych przypadkach aktualizowana, i której jakość należy wykazać w oparciu o ocenę wykonalności i analizę kosztów i korzyści oraz planami dotyczącymi długoterminowej stabilności, w stosownych przypadkach poprzez finansowanie ze źródeł innych niż instrument „Łącząc Europę”;
- d) zachować zgodność z międzynarodowymi lub europejskimi standardami lub otwartymi specyfikacjami i wytycznymi w zakresie interoperacyjności, takimi jak europejskie ramy interoperacyjności, i w pełni wykorzystywać istniejące rozwiązania.

2. Wybór nowych działań przyczyniających się do realizacji projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania w obszarze infrastruktury usług cyfrowych, które mają być finansowane w ramach instrumentu „Łącząc Europę”, jak również określenie ich poziomu finansowania, odbywa się w ramach rocznego programu prac, o którym mowa w art. 17 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1316/2013.

3. Elementy podstawowe stanowiące warunek konieczny rozwijania, wdrażania i eksploatacji innych infrastruktur usług cyfrowych wyszczególnionych w sekcji 1.1 załącznika oraz wykazujące wyraźne możliwości wykorzystania w tym zakresie, uzyskują pierwszeństwo w zakresie finansowania.

4. W drugiej kolejności do wsparcia kwalifikują się inne infrastruktury usług cyfrowych – wspomagające przepisy, polityki i programy Unii – wymienione w sekcji 1.2 i 1.3 załącznika i, w stosownych przypadkach, w oparciu o istniejące elementy podstawowe.

5. Wsparciu na rzecz platform usług podstawowych przyznaje się pierwszeństwo przed usługami ogólnymi.

6. Na podstawie celów określonych w art. 3 niniejszego rozporządzenia i opisu projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania zawartego w załączniku do niniejszego rozporządzenia oraz przy uwzględnieniu dostępnego budżetu, roczne i wieloletnie programy prac, o których mowa w art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1316/2013 mogą ustanawiać dodatkowe kryteria kwalifikowalności i kryteria priorytetowe w dziedzinie infrastruktury usług cyfrowych.

7. Aby kwalifikować się do finansowania, działania wspierające projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania w dziedzinie sieci szerokopasmowych muszą spełniać wszystkie następujące kryteria:

- a) wносить znaczący wkład w realizację celów Europejskiej agendy cyfrowej;
- b) wykazywać wystarczająco zaawansowany poziom rozwoju projektu i etapów przygotowawczych wsparty skutecznymi mechanizmami wdrażania;
- c) rozwiązywać kwestie niedoskonałości rynku lub nieoptymalnej sytuacji w zakresie inwestycji;
- d) nie prowadzić do zakłóceń rynkowych lub wypierania z rynku inwestycji prywatnych;
- e) stosować technologię, która wydaje się najodpowiedniejsza do sprostania potrzebom geograficznym istniejącym w danej dziedzinie z uwzględnieniem czynników geograficznych, społecznych i gospodarczych w oparciu o obiektywne kryteria i zgodnie z zasadą neutralności technologicznej;
- f) wykorzystywać technologię najlepiej dopasowaną do konkretnego projektu, proponując najlepiej wyważone proporcje między nowoczesnymi technologiami pod względem wydajności przepływu danych, bezpieczeństwa transmisji, odporności sieci oraz opłacalności;
- g) charakteryzować się wysoką odtwarzalnością lub opierać się na nowoczesnych modelach działalności gospodarczej.

8. Spełnienie kryterium, o którym mowa w ust. 7 lit. g) niniejszego artykułu, nie jest wymagane w odniesieniu do projektów finansowanych z dodatkowych wydzielonych składek ustalonych zgodnie z art. 15 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1316/2013.

9. Aby działania horyzontalne kwalifikowały się do finansowania, muszą spełniać jeden z następujących kryteriów:

- a) przygotowywać lub wspierać działania wdrażające w zakresie ich realizacji, zarządzania nimi i rozwiązywania problemów istniejących lub powstających w toku realizacji projektu;
- b) tworzyć nowy popyt na infrastruktury usług cyfrowych.

Artykuł 7

Współpraca z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi

1. Aby osiągnąć cele wyznaczone w niniejszym rozporządzeniu, Unia może nawiązywać kontakty, prowadzić rozmowy

oraz wymieniać się informacjami i współpracować z organami publicznymi lub wszelkimi innymi organizacjami w państwach trzecich. Celem tej współpracy jest m.in. propagowanie interoperacyjności między sieciami w dziedzinie infrastruktury telekomunikacyjnej w Unii a podobnymi sieciami cyfrowymi w państwach trzecich.

2. Kraje Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) należące do Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG) mogą uczestniczyć w tej części instrumentu „Łącząc Europę”, która obejmuje infrastrukturę telekomunikacyjną, zgodnie z warunkami określonymi w Porozumieniu EOG.

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 8 ust. 3 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1316/2013 państwa przystępujące do Unii i kraje kandydujące korzystające ze strategii przedakcesyjnej mogą uczestniczyć w tej części instrumentu „Łącząc Europę”, która obejmuje infrastrukturę telekomunikacyjną, zgodnie z umowami podpisanymi z Unią.

4. Do celów uczestnictwa krajów EFTA sektor rozporządzenia w sprawie instrumentu „Łącząc Europę” obejmujący infrastrukturę telekomunikacyjną uznaje się za osobny program.

Artykuł 8

Wymiana informacji, monitorowanie i sprawozdawczość

1. Na podstawie informacji otrzymanych na mocy art. 22 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 1316/2013 państwa członkowskie i Komisja wymieniają się informacjami i najlepszymi praktykami dotyczącymi postępów w realizacji niniejszego rozporządzenia. W stosownych przypadkach państwa członkowskie angażują w ten proces władze lokalne i regionalne. Komisja publikuje roczne zestawienie tych informacji i przekazuje je Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

2. Komisja prowadzi konsultacje z grupą ekspertów, w skład której wchodzi po jednym przedstawicielu z każdego państwa członkowskiego i jest wspomagana przez tę grupę. W szczególności grupa ekspertów wspomaga Komisję w następujących kwestiach:

- a) monitorowanie wdrażania niniejszego rozporządzenia;
- b) uwzględnianie w stosownych przypadkach planów lub strategii krajowych;
- c) podejmowanie działań zmierzających do oceny realizacji programów prac na poziomie finansowym i technicznym;
- d) rozwiązywanie problemów istniejących lub powstających w toku realizacji projektu;
- e) definiowanie strategicznych wytycznych przed sporządzeniem rocznych i wieloletnich programów prac, o których mowa w art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1316/2013, w szczególności w dziedzinie wyboru i wycofywania działań przyczyniających się do realizacji projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania i określenia podziału środków budżetowych, oraz zmiany tych programów prac.

3. Grupa ekspertów może także rozpatrywać wszelkie inne kwestie związane z rozwojem transeuropejskich sieci w dziedzinie infrastruktury telekomunikacyjnej.

4. Komisja informuje grupę ekspertów o postępach w realizacji rocznych i wieloletnich programów prac, o których mowa w art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1316/2013.

5. Grupa ekspertów współpracuje z podmiotami zaangażowanymi w planowanie i rozwijanie sieci i usług cyfrowych oraz zarządzanie nimi, a także z innymi zainteresowanymi stronami.

Komisja i inne podmioty zajmujące się wdrażaniem niniejszego rozporządzenia, takie jak Europejski Bank Inwestycyjny, zwracają szczególną uwagę na spostrzeżenia grupy ekspertów.

6. W związku z oceną śródkresową i oceną *ex post* rozporządzenia (UE) nr 1316/2013, o których mowa w art. 27 tego rozporządzenia i przy pomocy grupy ekspertów Komisja publikuje sprawozdanie na temat postępów w realizacji niniejszego rozporządzenia. Sprawozdanie jest przekazywane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

7. Sprawozdanie zawiera ocenę postępów z rozwoju i realizacji projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, w tym, w stosownych przypadkach, opóźnień w realizacji i napotkanych trudności, a także informacji na temat zobowiązań i płatności.

8. W sprawozdaniu Komisja ocenia również, czy zakres projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania w dalszym ciągu odzwierciedla postęp techniczny i innowacje, jak również rozwój sytuacji regulacyjnej lub rynkowej i gospodarczej, oraz czy w świetle tego rozwoju i potrzeby długoterminowego zrównoważonego rozwoju finansowanie któregośkolwiek projektu będącego przedmiotem wspólnego zainteresowania powinno zostać zakończone lub pozyskane z innych źródeł. W przypadku projektów, które mogą mieć znaczący

wpływ na środowisko, sprawozdania te zawierają analizę oddziaływania na środowisko z uwzględnieniem, w stosownych przypadkach, potrzeby dostosowania do zmiany klimatu i łagodzenia jej skutków, a także odporności na klęski żywiołowe. Tego rodzaju ocenę można przeprowadzić również w dowolnym innym terminie, jeżeli zostanie to uznane za stosowne.

9. Osiągnięcie szczególnych celów określonych w art. 3 jest mierzone *ex post*, między innymi na podstawie:

- a) dostępności infrastruktury usług cyfrowych, mierzonej liczbą państw członkowskich połączonych z każdą infrastrukturą usług cyfrowych;
- b) odsetka obywateli i podmiotów gospodarczych korzystających z infrastruktury usług cyfrowych oraz dostępność takich usług w wymiarze transgranicznym;
- c) wielkości inwestycji w dziedzinie internetu szerokopasmowego oraz efektu dźwigni, w przypadku projektów finansowych z wkładów ze źródeł publicznych, o którym mowa w art. 5 ust. 5 lit. b).

Artykuł 9

Uchylenie

Decyzja nr 1336/97/WE, niniejszym traci moc.

Artykuł 10

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 marca 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

PROJEKTY BĘDĄCE PRZEDMIOTEM WSPÓLNEGO ZAINTERESOWANIA

SEKCJA 1. INFRASTRUKTURA USŁUG CYFROWYCH

Interwencje w dziedzinie infrastruktury usług cyfrowych zasadniczo opierają się na podejściu dwupoziomowym, przewidującym platformy usług podstawowych oraz usługi ogólne. Platforma usług podstawowych jest warunkiem wstępnym ustanowienia infrastruktury usług cyfrowych.

Platformy usług podstawowych odnoszą się do potrzeb w zakresie interoperacyjności i bezpieczeństwa projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania. Mają one umożliwić interakcje cyfrowe między organami administracji publicznej a obywatelami, między organami administracji publicznej a przedsiębiorstwami i organizacjami, lub w obrębie organów publicznych różnych państw członkowskich, poprzez wprowadzenie ujednoliconych, transgranicznych i łatwych w obsłudze platform interakcji.

Elementy podstawowe infrastruktury usług cyfrowych mają pierwszeństwo przed innymi infrastrukturami usług cyfrowych, ponieważ pierwsze z nich są warunkiem wstępnym funkcjonowania drugich. Usługi ogólne zapewniają połączenie z platformami usług podstawowych i umożliwiają usługom o krajowej wartości dodanej korzystanie z platform usług podstawowych. Stanowią one bramki umożliwiające połączenie między służbami krajowymi a platformami usług podstawowych i umożliwiają krajowym organom publicznym i organizacjom, podmiotom gospodarczym lub obywatelom dostęp do platformy usług podstawowych w celu przeprowadzania transakcji transgranicznych. Zapewniają one jakość usług oraz wsparcie dla zainteresowanych stron zaangażowanych w transakcje transgraniczne. Wspierają i stymulują korzystanie z platform usług podstawowych.

Działania nie koncentrują się wyłącznie na tworzeniu infrastruktury usług cyfrowych i związanych z nią usług, ale również na zarządzaniu związanym z eksploatacją tych platform.

Nowe platformy usług podstawowych są oparte głównie na istniejących platformach i ich elementach podstawowych lub, w miarę możliwości, wprowadzają nowe elementy podstawowe.

1. Określono następujące elementy podstawowe, które należy uwzględnić w programach prac, z zastrzeżeniem art. 6 ust. 1 i 3:
 - a) elektroniczna identyfikacja oraz uwierzytelnianie: odnosi się to do świadczenia usług mających na celu umożliwienie transgranicznego uznawania i potwierdzania identyfikacji elektronicznej oraz podpisów elektronicznych;
 - b) dostarczanie dokumentów drogą elektroniczną: odnosi się to do usług w zakresie zabezpieczonego, możliwego do przesłania transgranicznego przekazywania dokumentów elektronicznych;
 - c) zautomatyzowane tłumaczenie: odnosi się to do systemu tłumaczenia maszynowego i wyspecjalizowanych zasobów językowych, włącznie z niezbędnymi narzędziami i interfejsami programowania niezbędnymi do obsługi ogólnoeuropejskich usług cyfrowych w wielojęzycznym środowisku;
 - d) wsparcie krytycznej infrastruktury cyfrowej: odnosi się to do kanałów i platform komunikacyjnych przeznaczonych do zwiększenia unijnej zdolności w zakresie gotowości, wymiany informacji, koordynacji i reagowania na zagrożenia cybernetyczne;
 - e) fakturowanie elektroniczne: odnosi się to do usług umożliwiających bezpieczną elektroniczną wymianę faktur.
2. Uznane infrastruktury usług cyfrowych w szczególności określone jako kwalifikujące się do finansowania i przyczyniające się do ciągłości usług, z zastrzeżeniem art. 6 ust. 1, są następujące:
 - a) dostęp do zasobów cyfrowych stanowiących część europejskiego dziedzictwa: odnosi się to do platformy usług podstawowych działającej w oparciu o istniejący już portal Europeana. Platforma ta stanowi punkt dostępu do treści z zakresu europejskiego dziedzictwa kulturowego na poziomie jednostkowym, oferuje zestaw specyfikacji interfejsów do współdziałania z infrastrukturą (wyszukiwanie danych, pobieranie danych), wspomaga dostosowanie metadanych oraz wprowadzanie nowych treści, jak również przekazuje informacje na temat warunków ponownego wykorzystania treści dostępnych za pośrednictwem infrastruktury;
 - b) infrastruktura służąca do obsługi programu Bezpieczniejszy internet: odnosi się to do platformy służącej do pozyskiwania, eksploatacji i utrzymania wspólnych systemów obliczeniowych, baz danych i narzędzi informatycznych oraz do wymiany najlepszych praktyk dla centrów bezpieczniejszego internetu w państwach członkowskich. Obejmuje to również działania zaplecza administracyjnego w zakresie zgłaszania nielegalnych treści związanych z wykorzystywaniem seksualnym dzieci, umieszczonych na stronach internetowych, a także powiązania z organami policyjnymi, w tym z organizacjami międzynarodowymi, takimi jak Interpol, oraz, w stosownych przypadkach, usuwanie tych treści przez odpowiednie strony internetowe. Działania te będą wspierane przez wspólne bazy danych oraz wspólne systemy oprogramowania. Centra bezpieczniejszego internetu i ich odpowiednie działania, takie jak infolinie, gorące linie, ośrodki podnoszenia poziomu świadomości i inne działania mające na celu podnoszenie poziomu świadomości stanowią główny element infrastruktury na rzecz bezpieczniejszego internetu.

3. Inne infrastruktury usług cyfrowych uznane za kwalifikujące się do finansowania z zastrzeżeniem art. 6 ust. 1:

- a) interoperacyjne transgraniczne usługi związane z elektronicznymi zamówieniami publicznymi: odnosi się to do szerokiej grupy usług, które mogą być wykorzystywane przez dostawców usług w zakresie e-zamówień sektora publicznego i prywatnego do prowadzenia transgranicznych platform zamówień elektronicznych. Dzięki tej infrastrukturze każde przedsiębiorstwo w Unii będzie mogło wziąć udział w postępowaniu o udzielanie zamówienia zainicjowanym przez każdą instytucję zamawiającą lub podmiot zamawiający w dowolnym państwie członkowskim; będzie ona obejmować etapy przed udzieleniem zamówienia i po jego udzieleniu, w tym takie funkcje jak składanie ofert drogą elektroniczną, wirtualne *dossier* przedsiębiorstwa, tworzenie elektronicznych katalogów, elektronicznych zamówień i fakturowanie elektroniczne;
- b) interoperacyjne transgraniczne usługi w dziedzinie e-zdrowia: usługi te odnoszą się do platformy umożliwiającej interakcje między obywatelami/pacjentami i podmiotami świadczącymi usługi opieki zdrowotnej, przekazywanie danych między poszczególnymi instytucjami i poszczególnymi organizacjami oraz bezpośrednie kontakty między obywatelami/pacjentami lub pracownikami oraz placówkami służby zdrowia. Usługi obejmują transgraniczny dostęp do elektronicznej dokumentacji medycznej oraz usług w zakresie e-recept, jak również świadczonych zdalnie usług zdrowotnych i opiekuńczych itp.;
- c) europejska platforma służąca do połączenia europejskich rejestrów przedsiębiorstw: odnosi się to do platformy udostępniającej pakiet centralnych narzędzi i usług, dzięki którym między rejestrami przedsiębiorstw we wszystkich państwach członkowskich możliwa będzie wymiana informacji dotyczących zarejestrowanych podmiotów gospodarczych i ich oddziałów oraz fuzji i likwidacji przedsiębiorstw. Użytkownicy będą również mogli korzystać z wielojęzycznej funkcji wyszukiwania obejmującej wiele krajów, która będzie dostępna poprzez centralny punkt dostępu znajdujący się na portalu „e-Sprawiedliwość”;
- d) dostęp do informacji sektora publicznego, które mogą być wykorzystywane wielokrotnie: odnosi się to do platformy umożliwiającej za pośrednictwem jednego punktu dostęp do wielojęzycznych (dostępnych w językach urzędowych instytucji Unii) zbiorów danych przechowywanych przez organy publiczne w Unii na poziomie europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym; obejmuje narzędzia służące do wyszukiwania i do wizualizacji zbiorów danych; zapewnia, że dostępne zestawy danych są właściwie zanonimizowane, opatrzone licencją – a w stosownych przypadkach wycenione – w celu publikacji, ponownego udostępnienia i ponownego wykorzystania, z uwzględnieniem ścieżki audytu pochodzenia danych;

Elektroniczne procedury zakładania i prowadzenia działalności gospodarczej w innym kraju europejskim: usługa ta umożliwi realizację wszystkich niezbędnych czynności administracyjnych w wymiarze transgranicznym drogą elektroniczną za pomocą pojedynczych punktów kontaktowych. Wprowadzenie tej usługi jest spełnieniem wymogu określonego w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/123/WE⁽¹⁾;

- e) interoperacyjne transgraniczne usługi internetowe: odnosi się to do platform, które ułatwiają interoperacyjność i współpracę między państwami członkowskimi w obszarach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, w szczególności z myślą o poprawie funkcjonowania rynku wewnętrznego, takich jak: portal „e-Sprawiedliwość”, który umożliwi transgraniczny dostęp przez internet obywatelom, przedsiębiorcom, organizacjom oraz prawnikom praktykom do zasobów/dokumentów prawnych i procedur sądowych; internetowy system rozstrzygania sporów (ODR), który umożliwi internetowe rozstrzyganie sporów transgranicznych między konsumentami a sprzedawcami; oraz system elektronicznej wymiany informacji dotyczących zabezpieczenia społecznego (EESSI), który pomoże organom zabezpieczenia społecznego w całej Unii szybciej i bezpieczniej wymieniać informacje.

SEKCJA 2. SIECI SZEROKOPASMOWE

1. Zakres działań

Działania w szczególności obejmują jeden z następujących elementów lub ich większą liczbę:

- a) budowa pasywnej infrastruktury fizycznej, aktywnej infrastruktury fizycznej lub połączenie tych dwóch rodzajów infrastruktury oraz elementów infrastruktury pomocniczej, a także uruchomienie usług niezbędnych do obsługi takiej infrastruktury,
- b) budowa urządzeń towarzyszących i zapewnianie usług towarzyszących, takich jak np. okablowanie budynków, budowa anten, wież i innych konstrukcji nośnych, instalacja kanałów, przewodów, masztów, studzienek i szafek,
- c) w miarę możliwości wykorzystuje się potencjalne synergie między wprowadzeniem sieci szerokopasmowych a innymi sieciami użyteczności publicznej (sieciami energetycznymi, transportowymi, wodno-kanalizacyjnymi itp.), w szczególności sieciami związanymi z inteligentną dystrybucją energii elektrycznej.

2. Wkład w osiągnięcie celów Europejskiej agendy cyfrowej

Wszystkie projekty otrzymujące pomoc finansową na podstawie niniejszej sekcji muszą w znacznym stopniu przyczynić się do osiągnięcia celów Europejskiej agendy cyfrowej.

Działania finansowane bezpośrednio przez Unię:

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/123/WE z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36).

- a) są oparte na technologii przewodowej lub bezprzewodowej, zdolnej do świadczenia usług szerokopasmowych o bardzo dużej prędkości, zaspokajając w ten sposób popyt na aplikacje wymagające dużej przepustowości;
- b) są oparte na innowacyjnych modelach biznesowych lub przyciągają nowe kategorie projektodawców lub nowe kategorie inwestorów; lub
- c) charakteryzują się wysoką odtwarzalnością, umożliwiając im w ten sposób osiągnięcie szerszego wpływu na rynek ze względu na ich efekt demonstracyjny;
- d) w miarę możliwości, pomagają w zmniejszeniu przepaści cyfrowej; lub
- e) są zgodne z obowiązującym prawem, w szczególności prawem konkurencji, i obowiązkami w zakresie dostępu zgodnie z dyrektywą 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.

Działania finansowane z dodatkowych wydziałanych składek ustalonych zgodnie z art. 15 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1316/2013 wprowadzają znaczące nowe możliwości na rynku w zakresie dostępności usług szerokopasmowych, szybkości i pojemności. Projekty, które zapewniają prędkości transmisji danych poniżej 30 Mb/s, powinny z czasem zapewnić wzrost prędkości do co najmniej 30 Mb/s, a w miarę możliwości do 100 Mb/s i więcej.

3. Ocena projektów w celu ustalenia optymalnej struktury finansowania

Realizacja działań jest oparta na kompleksowej ocenie projektu. Taka ocena projektów obejmuje, między innymi, warunki rynkowe, w tym informacje na temat istniejącej lub planowanej infrastruktury, obowiązki regulacyjne projektodawców, jak również strategie handlowe i marketingowe. W szczególności ocena projektu ma na celu ustalenie, czy program:

- a) jest konieczny, aby zaradzić niedoskonałościom rynku lub nieoptymalnej sytuacji w zakresie inwestycji, której nie można rozwijać środkami regulacyjnymi;
- b) nie prowadzi do zakłóceń rynkowych oraz do wypierania z rynku inwestycji prywatnych.

Kryteria te ustala się przede wszystkim na podstawie potencjału generowania dochodów oraz poziomu ryzyka związanego z projektem i rodzaju obszaru geograficznego objętego działaniem.

4. Źródła finansowania

- a) Projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania w dziedzinie internetu szerokopasmowego są finansowane za pośrednictwem instrumentów finansowych. Budżet przydzielony na te instrumenty musi być wystarczający, ale nie może przekraczać kwoty niezbędnej do wdrożenia w pełni funkcjonalnej interwencji i osiągnięcia minimalnej skutecznej wielkości instrumentu.
- b) Z zastrzeżeniem przepisów zawartych w rozporządzeniu (EU, Euratom) nr 966/2012, rozporządzeniu (UE) nr 1316/2013 i wszystkich odpowiednich rozporządzeniach dotyczących funduszy ESI, instrumenty finansowe, o których mowa w lit. a), mogą zostać połączone z dodatkowymi wkładami pochodzącymi:
 - (i) z pozostałych sektorów instrumentu „Łącząc Europę”,
 - (ii) z innych instrumentów, programów i pozycji budżetowych w budżecie Unii,
 - (iii) z budżetów państw członkowskich, w tym budżetów władz regionalnych i lokalnych, które zdecydują się na udział środków własnych lub środków dostępnych w ramach funduszy ESI. Środki z funduszy ESI zostaną wyodrębnione geograficznie w celu zapewnienia, że są one wydawane w ramach państwa członkowskiego lub regionu, który wnosi wkład;
 - (iv) od każdego innego inwestora, w tym od inwestorów prywatnych.
- c) Instrumenty finansowe, o których mowa w lit. a) i b), można również łączyć z dotacjami przyznawanymi przez państwa członkowskie – w tym przez władze regionalne i lokalne – które chcą wnieść wkład ze środków własnych lub ze środków dostępnych z funduszy ESI, pod warunkiem że:
 - (i) działanie, o którym mowa, spełnia wszystkie kryteria finansowania na podstawie niniejszego rozporządzenia; oraz
 - (ii) uzyskano rozliczenie odnośnej pomocy państwa.

SEKCJA 3. DZIAŁANIA HORYZONTALNE

Budowie transeuropejskich sieci w dziedzinie infrastruktury telekomunikacyjnej, które pomogą w usunięciu przeszkód istniejących na jednolitym rynku cyfrowym, towarzyszą analizie i działania wspierające program. Działania te mogą polegać na:

a) pomocy technicznej w ramach przygotowania lub wspierania realizacji działań wdrożeniowych, ich zarządzania i rozwiązywania istniejących lub nowo pojawiających się problemów z wdrażaniem; albo

b) działaniach na rzecz tworzenia nowego popytu na infrastrukturę usług cyfrowych;

Unijne wsparcie udzielane na mocy niniejszego rozporządzenia powinno być skoordynowane ze wsparciem ze wszystkich innych dostępnych źródeł, przy jednoczesnym unikaniu powielania infrastruktury i zapobieganiu wyparciu inwestycji prywatnych.

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 284/2014

z dnia 21 marca 2014 r.

w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających⁽¹⁾, w szczególności jego art. 14 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 17 marca 2014 r. Rada przyjęła rozporządzenie (UE) nr 269/2014.
- (2) Zważywszy na powagę sytuacji Rada stwierdza, że do wykazu osób fizycznych i prawnych, podmiotów

i organów objętych środkami ograniczającymi zamieszczonego w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 269/2014, należy dodać kolejne osoby.

- (3) Należy w związku z tym odpowiednio zmienić załącznik I do rozporządzenia (UE) nr 269/2014,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Do wykazu zamieszczonego w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 269/2014 dodaje się osoby wymienione w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 21 marca 2014 r.

W imieniu Rady
D. KOURKOULAS
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 78 z 17.3.2014, s. 6

ZAŁĄCZNIK

Wykaz osób fizycznych i prawnych, podmiotów i organów, o którym mowa w art. 1

	Nazwisko i imię (transkrypcja angielska)	Dane identyfikacyjne	Uzasadnienie	Data umieszczenia w wykazie
1.	Rogozin, Dmitry Olegovich	data urodzenia: 21.12.1963; Moskwa	Wicepremier Federacji Rosyjskiej. Publicznie wzywał do aneksji Krymu.	21.3.2014
2.	Glazyev, Sergey	data urodzenia: 1.1.1961, Zaporozże, (Ukraińska SRR)	Doradca prezydenta Federacji Rosyjskiej. Publicznie wzywał do aneksji Krymu.	21.3.2014
3.	Matviyenko, Valentina Ivanova	data urodzenia: 7.4.1949, Szepetówka, obwód chmielnicki (Ukraińska SRR)	Przewodnicząca Rady Federacji. 1 marca 2014 r. publicznie poparła w Radzie Federacji rozmieszczenie sił rosyjskich na Ukrainie.	21.3.2014
4.	Naryshkin, Sergei Evgenevich	data urodzenia: 27.10.1954, Sankt Petersburg (dawniej: Leningrad)	Przewodniczący Dumy Państwowej. Publicznie popierał rozmieszczenie sił rosyjskich na Ukrainie. Publicznie popierał umowę o zjednoczeniu Rosji z Krymem oraz odnośną konstytucyjną ustawę federalną.	21.3.2014
5.	Kiselyov, Dmitry Konstantinovich	data urodzenia: 26.4.1954	Dekretem prezydenckim z dnia 9 grudnia 2013 r. mianowany szefem rosyjskiej federalnej państwowej agencji prasowej „Rossija Siegodnia”. Centralna postać rządowej propagandy wspierającej rozmieszczenie sił rosyjskich na Ukrainie.	21.3.2014
6.	Nosatov, Alexander Mihailovich	data urodzenia: 27.3.1963 Sewastopol, (Ukraińska SRR)	Zastępca dowódcy Floty Czarnomorskiej, wiceadmirał odpowiedzialny za dowodzenie siłami rosyjskimi okupującymi suwerenne terytorium Ukrainy.	21.3.2014
7.	Kulikov, Valery Vladimirovich	data urodzenia: 1.9.1956, Zaporozże, (Ukraińska SRR)	Zastępca dowódcy Floty Czarnomorskiej, wiceadmirał odpowiedzialny za dowodzenie siłami rosyjskimi okupującymi suwerenne terytorium Ukrainy.	21.3.2014
8.	Surkov, Vladislav Yurievich	data urodzenia: 21.9.1964, Sołncewo, Lipieck	Doradca prezydenta Federacji Rosyjskiej. Organizator działań na Krymie, w wyniku których lokalne społeczności krymskie zostały zmobilizowane do aktów podważających władzę ukraińską na Krymie.	21.3.2014
9.	Mikhail Malyshev	Przewodniczący Krymskiej Komisji Wyborczej	Odpowiedzialny za administrowanie referendum na Krymie. Odpowiedzialny w ramach systemu rosyjskiego za podpisanie wyników referendum.	21.3.2014
10.	Valery Medvedev	Przewodniczący Sewastopolskiej Komisji Wyborczej	Odpowiedzialny za administrowanie referendum na Krymie. Odpowiedzialny w ramach systemu rosyjskiego za podpisanie wyników referendum.	21.3.2014

	Nazwisko i imię (transkrypcja angielska)	Dane identyfikacyjne	Uzasadnienie	Data umieszczenia w wykazie
11.	Generał broni Igor Turchenyuk	Dowódca sił rosyjskich na Krymie	Faktyczny dowódca wojsk rosyjskich rozmieszczonych na terytorium Krymu (w stosunku do których Rosja nadal oficjalnie używa nazwy „lokalne siły samoobrony”).	21.3.2014
12.	Elena Borisovna Mizulina	Deputowana do Dumy Państwowej	Inicjatorka i współautorka niedawnych wniosków ustawodawczych w Rosji, w wyniku których regiony innych krajów mogłyby przyłączać się do Rosji bez uprzedniej zgody ich władz centralnych.	21.3.2014

DECYZJE

DECYZJA WYKONAWCZA RADY 2014/151/WPZiB

z dnia 21 marca 2014 r.

w sprawie wykonania decyzji 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 31 ust. 2,

uwzględniając decyzję Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 3 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 17 marca 2014 r. Rada przyjęła decyzję 2014/145/WPZiB

(2) Zważywszy na powagę sytuacji Rada stwierdza, że do wykazu osób, podmiotów i organów objętych środkami ograniczającymi zamieszczonego w załączniku do decyzji 2014/145/WPZiB, należy dodać kolejne osoby.

(3) Należy w związku z tym odpowiednio zmienić załącznik do decyzji 2014/145/WPZiB,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Do wykazu zamieszczonego w załączniku do decyzji 2014/145/WPZiB dodaje się osoby wymienione w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 21 marca 2014 r.

W imieniu Rady
D. KOURKOULAS
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 78 z 17.3.2014, s. 16.

ZAŁĄCZNIK

Wykaz osób, podmiotów i organów, o których mowa w art. 1

	Nazwisko i imię (transkrypcja angielska)	Dane identyfikacyjne	Uzasadnienie	Data umieszczenia w wykazie
1.	Rogozin, Dmitry Olegovich	data urodzenia: 21.12.1963; Moskwa	Wicepremier Federacji Rosyjskiej. Publicznie wzywał do aneksji Krymu.	21.3.2014
2.	Glazyev, Sergey	data urodzenia: 1.1.1961, Zaporże, (Ukraińska SRR)	Doradca prezydenta Federacji Rosyjskiej. Publicznie wzywał do aneksji Krymu.	21.3.2014
3.	Matviyenko, Valentina Ivanova	data urodzenia: 7.4.1949, Szepetówka, obwód chmielnicki (Ukraińska SRR)	Przewodnicząca Rady Federacji. 1 marca 2014 r. publicznie poparła w Radzie Federacji rozmieszczenie sił rosyjskich na Ukrainie.	21.3.2014
4.	Naryshkin, Sergei Evgenevich	data urodzenia: 27.10.1954, Sankt Petersburg (dawniej: Leningrad)	Przewodniczący Dumy Państwowej. Publicznie popierał rozmieszczenie sił rosyjskich na Ukrainie. Publicznie popierał umowę o zjednoczeniu Rosji z Krymem oraz odnośną konstytucyjną ustawę federalną.	21.3.2014
5.	Kiselyov, Dmitry Konstantinovich	data urodzenia: 26.4.1954	Dekretem prezydenckim z dnia 9 grudnia 2013 r. mianowany szefem rosyjskiej federalnej państwowej agencji prasowej „Rossija Siegodnia”. Centralna postać rządowej propagandy wspierającej rozmieszczenie sił rosyjskich na Ukrainie.	21.3.2014
6.	Nosatov, Alexander Mihailovich	data urodzenia: 27.3.1963 Sewastopol, (Ukraińska SRR)	Zastępca dowódcy Floty Czarnomorskiej, wiceadmiral odpowiedzialny za dowodzenie siłami rosyjskimi okupującymi suwerenne terytorium Ukrainy.	21.3.2014
7.	Kulikov, Valery Vladimirovich	data urodzenia: 1.9.1956, Zaporże, (Ukraińska SRR)	Zastępca dowódcy Floty Czarnomorskiej, wiceadmiral odpowiedzialny za dowodzenie siłami rosyjskimi okupującymi suwerenne terytorium Ukrainy.	21.3.2014
8.	Surkov, Vladislav Yurievich	data urodzenia: 21.9.1964, Sołncewo, Lipieck	Doradca prezydenta Federacji Rosyjskiej. Organizator działań na Krymie, w wyniku których lokalne społeczności krymskie zostały zmobilizowane do aktów podważających władzę ukraińską na Krymie.	21.3.2014
9.	Mikhail Malyshev	Przewodniczący Krymskiej Komisji Wyborczej	Odpowiedzialny za administrowanie referendum na Krymie. Odpowiedzialny w ramach systemu rosyjskiego za podpisanie wyników referendum.	21.3.2014
10.	Valery Medvedev	Przewodniczący Sewastopolskiej Komisji Wyborczej	Odpowiedzialny za administrowanie referendum na Krymie. Odpowiedzialny w ramach systemu rosyjskiego za podpisanie wyników referendum.	21.3.2014

	Nazwisko i imię (transkrypcja angielska)	Dane identyfikacyjne	Uzasadnienie	Data umieszczenia w wykazie
11.	Generał broni Igor Turchenyuk	Dowódca sił rosyjskich na Krymie	Faktyczny dowódca wojsk rosyjskich rozmieszczonych na terytorium Krymu (w stosunku do których Rosja nadal oficjalnie używa nazwy „lokalne siły samoobrony”).	21.3.2014
12.	Elena Borisovna Mizulina	Deputowana do Dumy Państwowej	Inicjatorka i współautorka niedawnych wniosków ustawodawczych w Rosji, w wyniku których regiony innych krajów mogłyby przyłączać się do Rosji bez uprzedniej zgody ich władz centralnych.	21.3.2014

Portal EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL